

ИЗСЛЕДВАЙ ПИСАНИЕТО

Книжка № 1

СЛУЖЕНИЕ НА ПО-ДЪЛБОК
ХРИСТИЯНСКИ ЖИВОТ
България, Добрич

“Следвайте мир с всички и святостта,
без която никой няма да види Господа”

Евреи 12:14

СЪДЪРЖАНИЕ

УРОК

СТР.

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ СТАРИЯ ЗАВЕТ

1	СЪТВОРЕНИЕТО НА СВЕТА	2
2	СЪТВОРЕНИЕТО НА ЧОВЕКА	6
3	БОЖЕСТВЕН СЪД НАД КАИН И ЛАМЕХ	10
4	БЛАГОЧЕСТИВОТО ПОТОМСТВО НА СИТ	14
5	ПАДЕНИЕТО НА ЧОВЕКА	17

ПОУЧЕНИЯ ВЪРХУ НОВИЯ ЗАВЕТ

6	РАЖДАНЕТО НА ИСУС ОТ ДЕВИЦА	21
7	ПОСЕЩЕНИЕТО НА МЪДРЕЦИТЕ	26
8	СЛУЖЕНИЕТО НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ	29
9	ИЗКУШЕНИЕТО НА ХРИСТОС И РАННОТО МУ СЛУЖЕНИЕ	32
10	БЛАЖЕНСТВАТА	37

СПЕЦИАЛНИ ПОУЧЕНИЯ

11	ГОСПОДНА ВЕЧЕРЯ	42
12	ВИДЕНИЕ ЗА МИСИИ	45
13	ДЕСЯТЬЦИ И ДАРЕНИЯ	49

**Стих за запомняне: "В начало Бог създаде небето и земята"
(Битие 1:1)**

Текст: Битие 1:1-31; 2:1-6

Днес текстът, който ще изучаваме, се намира в първата книга на Библията, наречена Битие. Битие е книгата на началото. Тя е основата, на която почиват и са изградени всички божествени откровения. Всяко фундаментално учение в Писанието има своя корен в Битие като зародиш, преобраз или откровение. Написана от Мойсей, почти всяка глава от книгата отваря едно ново начало. Глава първа описва началото на сътворението; глава втора – началото женитбата и семейния живот. Трета глава е начало на греховната кариера на човека и обявяване началото на изкупителния план. В четвърта глава се слага началото на човешките злодеяния, въплътени в Каин, човешката похот демонстрирана от Ламех и човешката изобретателност в лицето на Ювал. Като цяло, Битие е книга на **"произхода на небето и на земята при сътворението им във времето, когато Господ Бог създаде земя и небе"** (Битие 2:4). Това ни напомня за Матей 1:1 **"Родословието (произходът) на Исуса Христа"**.

Битие изявява Бог като Създател и показва, че нещата не са станали за милиони години, както казва еволюцията. Намираме кратко описание на сътворението на земните видове за шест дни. Вижда се също и доминиращата роля на човека над цялото творение, как Бог го създаде по Своя образ и го увенча **"със слава и чест"** (Евреи 2:7).

ОТКРОВЕНИЕ ОТ БОГ, СЪЗДАТЕЛЯТ

(Битие 1:1-2; Исаия 40:28; Притчи 8:22-29; Йоан 1:1-3,10; Псалми 104:30)

"В началото Бог създаде небето и земята. А земята беше пуста и неустроена; и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата" (Битие 1:1-2)

"В началото Бог...". Преди да е имало нещо или някого, имаше Бог. Той е Великата Първопричина за всичко. Той е Вечен, Независим и Самосъществуващ; Съществуващият, Чиито цели и действия извират от Самия Него, без външна причина или влияние. Той е абсолютен по Своята същност. Той е безкрайно доброжелателен, истинен и свят; безкрайно съвършен и вечно Себе-достатъчен, нямащ нужда от нищо, което е създал; безграничен в Своята огромност, невъобразим в начина Си на съществуване и неописуем по Своята същност; познат напълно единствено на Себе Си. С една дума, Бог е Съществуващият, Който, в Своята безгранична мъдрост, не може да сгреша или да бъде измамен; и Който, в Своята безкрайна доброта, не може да направи нищо друго, освен нещо вечно, праведно и добро.

Структурата и архитектурата на Вселената не могат да бъдат дело на никой друг, освен на безкрайния Бог. Думата 'Елохим' е множествено число на съществителното име 'Ел' (Силният) и означава 'Богове'. Чрез Своята безкрайна сила и безгранична мощ Той създаде вселената без никакви суровини, т.е. от нищо (**Псалми 33:6-9; Евреи 11:3**). Нищо друго, освен всемогъща сила, не може да извади нещо от нищо. **"В началото Бог създаде небето и земята"**. Обикновените природни сили не могат да направят нещо от нищо; никой изобретател не може да работи, ако няма върху какво да работи. Но Бог, на Когото принадлежи **"превъзходната сила"** (2

Коринтяни 4:7), просто изговори в съществуване цялата вселена, чрез което стана Творец и **"Притежател на небето и на земята"** (Битие 14:19, KJV).

БОЖЕСТВОТО (Битие 1:26; Матей 3:16-17; Йоан 14:26)

В нашия текст откриваме учението за Троицата. Всяко споменаване на Бога в първата глава на Битие разкрива, че Божеството се състои от повече от една личност. Това явление достига кулминацията си в **26 стих**, където Бог каза: **"...Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие..."**

Употребата на "наш" предполага повече от една личност. И наистина, някои други части от Писанието също потвърждават, че Божеството се състои от три, еднакво участващи в сътворението, отделни и вечни личности. Исус Христос, Бого-човекът, е често представян като Един, чрез Чието посредничество Бог направи света (Йоан 1:1-3; Евреи 1:1-2). Благословения Свети Дух беше също така участник в работата по сътворението, защото Бог **"чрез духа Си украсява небесата"** (Йов 26:13). Накъдето и да се обърнем, при сътворението виждаме Бог-Отец, Сина и Светия Дух единни в мисъл, цел и воля, поставящи всяко създание на подходящото му място и ефективно действащи **"във всичко по решението на Своята воля"** (Ефесяни 1:11).

ДОКУМЕНТИРАНЕ НА БОЖИЯТА ШЕСТДНЕВНА РАБОТА ПО СЪТВОРЕНИЕТО (Битие 1:3-31; 2:1-6; Псалм 8:3; 19:1-3; 102:25; 104:24-26; Исая 40:12,25-26; Евреи 11:3)

"Колко са многовидни Твоите дела, Господи! С мъдрост си направил всичките; Земята е пълна с Твоите творения" (Псалми 104:24)

"Небесата разказват славата Божия и просторът известява делото на ръцете Му" (Псалми 19:1). За шест дни Бог създаде света и всичко в него. В първия ден Бог създаде светлината; Той раздели светлината от тъмнината. Това положи началото на времевия цикъл на Деня и Нощта (Битие 1:3-5). Вторият ден свидетелства за сътворението на **"простор посред водите"**, за да разделя водите, които бяха под простора от водите, които бяха над простора (Битие 6-8). Окончателно първата вода беше наречена морета, а образувалата се по-късно кондензирана вода се събираше в облаците, за да се излее на земята под формата на дъжд. Самият простор беше нарече Небе; то включваше високите, ниските и средни слоеве на атмосферата, звездното небе (Битие 1:14-15) и небесната област, в която летят птиците (Битие 1:20).

На третия ден Бог направи да се появи суша (Битие 1:9-13). Бог заповяда на водите, които покриваха земята, да се съберат заедно на едно място, за да изплува сушата от водите. Твърдата земя и водата бяха смесени в хаотична маса, но по божествена команда бяха разделени, за да станат и двете използвани за човека. След това Бог направи земята да произрасте треви, храсти и плодни дървета (Битие 1:11-12). Всички те бяха необходими за препитанието на човека. Затова те бяха подготвени дори преди да бъде създаден самият човек. **"О колко дълбоко е богатството на премъдростта и знанието на Бога!"** (Римляни 11:33).

Божието работенето през четвъртия ден създаде светилата.

"И Бог каза: Да има светлина на небесния простор, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за показване времената, дните и годините; и да бъдат за светила на небесния простор, за да осветляват земята; и стана така. Бог създаде двете големи светила:

по-голямото светило, за да владее деня, а по-малкото светило, за да владее нощта; създаде и звездите. И Бог ги постави на небесния простор, за да осветляват земята, да владеят деня и нощта, и да разделят светлината от тъмнината; и Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро, ден четвърти” (Битие 1:14-19)

Господ създаде две големи светила – по-голямото нарече Слънце, за да владее деня, а по-малкото – Луна, за да владее нощта. Създаде също и звездите. Те трябваше да осветяват земята и небесния простор (**Псалми 19:4-6**). Това, че Бог само заповяда **“Да бъде светлина. И стана светлина”**, е доказателство за Божиата мощ.

На петия ден бяха сътворени морските обитатели и всички летящи видове в небесния простор. Бог каза: **“Да произведе водата изобилно множества одушевени влечуги”**. В резултат на това морето се изпълни с милиони, даже и милиарди животински видове. Земните животни бяха сътворени на шестия ден, също и човека. И на седмия ден Бог си почина от всичките Си дела, не защото беше изморен, а защото искаше да се наслади на всичко, което беше създал. **“И Бог видя всичко, което създаде; и, ето, беше твърде добро” (Битие 1:31)**. В Божиите съзидателни дела виждаме голямо разнообразие, голяма красота, голяма точност, голяма сила, съвършена подредба, велика загадка и голяма щедрост.

Еволюционната теория ни учи за процес, при който нещо сложно произлиза без външна намеса от нещо просто. Ние можем смело да заявим на всеки еволюционист, на базата на авторитета на Божието Слово, че видовете не са произлезли при някакъв процес на развитие или мутация. Всички видове и организми, както и всяко нещо в материалния свят, произлиза от активната съзидателна работа на Бога. Библията заявява: **“В начало Бог създаде небето и земята” (Битие 1:1)**; Бог създаде **“изобилно множества одушевени влечуги, и птици да хвърчат над земята по небесния простор” (Битие 1:20)**; **“И Бог създаде човека по Своя образ; по Божию образ го създаде; мъж и жена ги създаде” (Битие 1:26-28)**. **“Всичко това чрез Него стана; и без Него не е ставало нищо от това, което е станало” (Йоан 1:3)**. Бог направи всички неща чрез Исус Христос (**Ефесяни 3:9**). **“Достоен си, Господи наш и Боже наш, да приемеш, слава, почит и сила; защото Ти си създал всичко, и поради Твоята воля всичко е съществувало и е било създадено” (Откровение 4:11)**.

ГОСПОДСТВОТО НА ЧОВЕКА НАД БОЖИЕТО ТВОРЕНИЕ (Битие 1:26-28; Псалми 8:3-8)

В кулминационната точка на Божието съзидателно дело беше свикан божествения съвет. Защо беше необходимо това? Бог искаше да направи специален организъм, шедьовър, прототип на Него Самия, върховно същество, което да вземе участие в живота на Бога и да владее над всичките Му дела. Дори Бог подходи с необикновено внимание и предпазливост при създаването на човека, защото човекът щеше да бъде Божият представител на земята. **“И Бог създаде човека по Своя образ; по Божию образ го създаде; мъж и жена ги създаде” (Битие 1:27)**

“Образът” и “подобие” на Бог в човека се съдържат в неговата природа и характер, в неговата невинност и почтеност, в неговото положение и авторитет. Адам беше подобен на Бога, **“създаден по образа на Бога в правда и истинска светост” (Ефесяни 4:24 (KJV); Колосяни 3:10)**. Той се възхищаваше в цялата Божия воля; нямаше нищо погрешно в знанието му; желанията му бяха чисти и благочестиви и той притежаваше необятни умствени способности. В обобщение, човекът, бидейки създаден по Божият образ и подобие, беше мъдър в ума си, чист в

сърцето си и праведен в действията си. Дори и в състоянието на падение, човешкото тяло и душа си остават шедьовъра на творението.

Човекът се състои от три части. Той е дух, той има душа и живее в тяло. Конкретният процес по сътворението му имаше две части: оформянето на неговото тяло и вдъхването на живот: **"И Господ Бог създаде човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа"** (Битие 2:7). Човешкото тяло е удивително направено. По-сложно е от всеки архитектурен комплекс или която и да е машина на земята. Затова Псалмистът възкликва: **"Ще Те славя, защото страшно и чудно съм направен; чудни са Твоите дела, и душата ми добре знае това"** (Псалми 139:14)

В благословието, което Господ даде на Адам и потомството му, се открива божествената цел при сътворението на човека: **"...Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владейте над морските риби, над въздушните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята"** (Битие 1:28)

Бог предопредели човека да се плоди, да се размножава и да се радва на власт над цялото Божие творение. И като резултат от това, човекът владее над всички Божии създания, а именно, над овцете и воловете, над полските зверове, над птиците във въздуха и над морските обитатели (Псалми 8:6-8). Бог приведе пред Адам всички тези създания, за да види как ще ги нарече; каквото име им дадеше човека, това име им оставаше. Това завърши шестте дни на сътворението.

На седмия ден Бог си почина от всичките Си дела не от изтощение, а за да ни научи да отделяме един ден от седем за свята почивка и специални духовни ангажименти. **"Помни съботния ден, за да го освещаваш"** (Изход 20:8). Християнската СЪБОТА е първият ден на седмицата, в който празнуваме завършването на изкупителното дело от Исус Христос. Нека да посветим Господния ден на Него, за свята употреба – молитви, хваление и свети занимания. Правейки така, нашия живот и работа през останалите шест дни на седмицата, ще бъдат щедро благословени.

- 1. Изброй няколко неща, на които книгата Битие слага начало.**
- 2. Кой са трите главни урока, които научихме от днешния текст?**
- 3. Какво сътвори Бог на първия и на шестия ден?**
- 4. Дай два пасажа от Стария и Новия Завет, които оборват еволюционната теория.**
- 5. Защо човекът беше създаден по Божият образ и подобие?**
- 6. Кой е "съботния ден" на християните и как трябва да се прекарва той?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	11	Йов	27-29
Вторник	..	12	..	30-32
Сряда	..	13	..	33-35
Четвъртък	..	14	..	36-37
Петък	..	15	..	38-39
Събота	..	16	..	40-42
Неделя	..	17	Изход	1-3

Урок СЪТВОРЕНИЕТО НА ЧОВЕКА № 2

Стих за запомняне: "И Бог създаде човека по Своя образ; по Божия образ го създаде; мъж и жена ги създаде" (Битие 1:27)

Текст: Битие 2:7-25

В предишната глава видяхме сътворението на целия материален свят, фокусирано върху земята, и подготовката ѝ за обитаване и владене от човека. Нашият текст днес резюмира целта и делото по сътворението на човека.

Човекът е венецът на Божието творение. Той самият беше направен по Божия образ (**Битие 1:27**). Това означава, че той притежава божествено самосъзнание, праведност, святост и любов. Той може да действа като самостоятелно морално същество, отговорно и достатъчно интелигентно, за да избере правото или погрешното. Божието триединство се отразява в трите части, които съставляват човека: дух, душа и тяло (**1 Солунци 5:23; Евреи 4:12**). Като следствие от това, човекът може да се покланя на Бог в духовния свят и все пак да има физически контакт с материалния свят. В светлината на това откровение, че човекът е създаден по Божия образ, всяко човешко същество заслужава почит и уважение, независимо от раса или социално положение.

ПРОВАЛЪТ НА ЕВОЛЮЦИЯТА (Битие 2:7; Исая 43:12; Колосяни 1:16)

"И Господ Бог образува човека..." (Битие 2:7 (KJV)). Това твърдение на Свящото Писание разкрива ясно недостатъците на разните теории за произхода на човека, като ги оборва и опровергава, особено теорията на еволюцията. Бог създаде човека чрез Себе Си и за Себе Си. Следния пасаж в Библията също ни разкрива важността на сътворението на човека: **"...и нямаше човек, който да обработва земята" (Битие 2:5)**. Вместо да отдадат почит и хвала на Бога за сътворението на човека, поддръжниците на еволюционната теория напразно се опитват да свържат човешкия произход с маймуните. По този начин те отричат съществуването на божествената цел при сътворението и отхвърлят Божиата власт над човека. Но Бог каза:

"Людете, които създадох за Себе Си, за да оповестяват хвалата Ми ", "понеже чрез Него бе създадено всичко, което е на небесата и на земята, видимото и невидимото, било престоли или господства, било началства или власти, всичко чрез Него бе създадено, и за Него" (Исая 43:21; Колосяни 1:16 (KJV))

ОПИСАНИЕ НА СЪТВОРЕНИЕТО НА ЧОВЕКА (Битие 2:7; 1:26-27)

"И Господ Бог образува човека от пръст из земята, и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание; и човекът стана жива душа" (Битие 2:7)

Бог не само изговори съществуването на човека, както направи с останалите творения. Той образува тялото му от пръст, точно както гърнчарят използва глината за направата на съдове. Тогава **"вдъхна в ноздрите му жизнено дихание"**. Това е имал пред вид и Елиу, като каза:

"Духът Божий ме е направил, и дишането на Всемогъщия ме оживотворява" (Йов 33:4)

Божиео жизнено дихание е това, което прави човека жива душа, не само жива плът, като зверовете. Ако се отнеме жизненото дихание от човека, той остава само пръст.

"Ако прилепи Той сърцето Си само към Себе Си, и оттегли към Себе Си Духа Си и дишането Си, то ще издъхне заедно всяка плът, човекът ще се върне пак в пръстта" (Йов 34:14-15)

При сътворението на човека, Бог взе нещо незначително (пръст) и му вдъхна най-ценното (дъха на Бог), за да направи човека славно същество. Тук научаваме някои отрезвяващи уроци. Когато и да е човек да е изкушен да се превъзнася поради каквато и да е причина, той трябва да си спомни, че е само пръст. Научният анализ на човешкото тяло разкрива, че то съдържа много от химичните елементи, които се съдържат и в почвите. От друга страна, когато и да се чувства човек малък, нищожен или пропаднал, нека не забравя, че той реално притежава Божията природа вътре в себе си.

Ония, които са заети с угаждане, украсяване и разкрасяване на пръстната телесна черупка, изгубват от поглед този отрезвяващ факт, че са пръст. Подобно на тях и ония, които отслабват и разрушават своите си тела или телата на другите чрез неморалност, злоупотреба с дрога, самоубийство или аборти, са виновни за унищожението на тяло, създадено от Бог.

Въпреки че Бог създаде човека от пръст, той е страшно и чудно направен (**Псалми 139:14**). Въпреки че тялото е само пръст, нищожна като стойност, то всички земни съкровища няма да стигнат, за да се организират повече от седемдесет и пет трилиона (75 000 000 000 000) клетки в тялото във функционални единици. Ако едно човешко тяло се оприличи на фабрика със сърце, очи, уши, челюсти, мозък, черен дроб, бели дробове и други органи, действащи като машини, цената за месечната поддръжка на такава фабрика, ще направи по човешки невъзможно съществуването ѝ. Колко велик е Бог, Който не само е направил милиони хора, но и поддържа съществуването им за години.

Душата на човека е дори по-скъпа, защото тя е Божието дихание в човека. Господ Исус Христос говори за стойността на душата:

"Защото който иска да спаси живота {Или душата}* си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мене и за благовестието, ще го спаси. Понеже какво се ползува човек като спечели целия свят, а изгуби живота си?" (Марк 8:35-36)

С оглед на това, човеците трябва да отдават повече внимание на вечното благоуспяване на душите си. Докато тялото може да бъде поддържано с хляб, душата се нуждае от **"всяко слово, което излиза от Божиите уста" (Матей 4:4)**. Да пренебрегнем Божието Слово заради храна е все едно да пренебрегнем живота, предпочитайки смъртта.

БОЖЕСТВЕНАТА ПРЕДВИДЛИВОСТ ЗА ЧОВЕКА (Битие 2:8-15, 18, 21-23)

В мъдростта Си Бог сътвори първо земята и всичко необходимо за човека, преди да създаде самия него. Проявлението на божествената предвидливост снабди на човека много неща: градина за дом, дървото на живота, власт над животните и, накрая, жена. Бог насади градина и постави човека в нея. Описанието на Едемската градина ни разкрива, че тя беше място на абсолютна сигурност, изобилно снабдяване и естетическо удовлетворение. Тя беше възхитителна и добре напоявана от река, която се разклоняваше на четири големи реки: Фисон, Гион, Тигър и Ефрат. Споменаването на вода и реки тук става значимо като се има предвид, че земята се напояваше от изпарения, тъй като нямаше още дъжд по земята (**Битие 2:6**). Но Бог даде реки от вода на Адам, за да ни научи как Бог ще снабди изобилно нашите нужди, дори и навсякъде около нас да има само суша.

Човекът беше поставен в Едемската градина, за да я обработва и да я пази. Бог иска всеки човек да знае, че когато има привилегии, има и отговорности. Божиите дарове и благодат ни се дават, за да ни направят способни да понесем специфични задължения в Неговото Царство. Където и да има привилегии, има и реални отговорности, и от нас се очаква да не бъдем безделни, нито лениви.

Бог също снабди на човека и дървото на живота, което да го направи да живее вечно. Но грехът помрачи тази привилегия. Бог заповяда на човека: **"От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него"**. Тук виждаме, че Божиите забрани са много по-малко от Божиите блага. Но дяволът иска ние да мислим, че забраните са твърде много, и че Бог е деспот, Който се радва да отнема радостите ни или да ограничава свободата ни.

СЪДБОНОСНО РЕШЕНИЕ (Битие 2:16-17; 3:1-6; Римляни 5:12)

"И Господ Бог заповяда на човека, казвайки: От всяко дърво в градината свободно да ядеш; но от дървото за познаване доброто и злото, да не ядеш от него; защото в деня, когато ядеш от него, непременно ще умреш" (Битие 2:16-17)

Дървото за познаване доброто и злото беше символ на смъртта. Яденето **"от всяко дърво в градината"**, освен дървото за познаване на доброто и злото, символизира готовността и решимостта на човека да разчита на Бог за поддържането на живота си; докато яденето от дървото за познаване на доброто и злото е обявяване на независимост и отхвърляне на Божията власт. Бог даде на човека шанс чрез избора си да определи собствената си съдба. Един еврейски учен подчертава, че точният превод на **"непременно ще умреш"**, е **"в смъртта си непременно ще умреш"**. Това идва да ни покаже, че духовната смърт ще бъде последвана от физическа. Адам избра смъртта и така всички хора след него се раждаха в смърт.

"Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха" (Римляни 5:12)

Човекът все още е изправен пред избора между Христос и Сатана. Дори след като сме направили правилния избор, ние трябва да обновяваме нашето убеждение и съсредоточено да вървим по тесния път, ден след ден, като отхвърляме греха и оставаме верни на Бога.

БОГ СНАБДЯВА ПАРТНЬОР НА АДАМ (Битие 2:22-25; Евреи 13:4)

Бог заяви нуждата на Адам от партньор и Той му създаде подходящ помощник. Създаването на партньор за него не беше пропуск от Божия страна или по-късно хрумване, защото **"познати на Бога са всичките Му дела от основанието на света"** ((KJV) **Деяния 15:8**). Преди да създаде жената Бог позволи на Адам да упражни дадената му власт като наименува животните. Хората показват тяхната власт над другите като им дават имена или променят имената им. Адам не само изяви своята власт, той демонстрира своята интелигентност като сам-самичък даде имена на всички животни.

След наименуването на животните, не се намери подходящ помощник за Адам, защото устните му пазеха още едно име: "Жена". Окончателно Бог извади едно от ребрата на Адам и му направи жена. Отговорът на Адам би трябвало да описва отношението на всеки мъж към жена му. В изказването на Адам ние виждаме признателност, приемане, обич и одобрение на партньора, даден му от Бога.

- 1. Защо човекът се счита за венец на Божието творение?**
- 2. Изложи накратко позицията на еволюционистите и подчертай как библейското описание на сътворението го опровергава.**
- 3. Защо смяташ, че човекът е страшно и чудно направен?**
- 4. Изброй три неща в Едем, които отразяват Божиата грижа за човека.**
- 5. а) Каква заповед даде Бог на Адам, за да може той да продължи да се радва на благословенията на Едем?
б) Какви условия трябва да изпълнят вярващите днес, за да продължат да се радват на Божието благоволение?**
- 6. Какви важни уроци можем да научим от първата женитба в Библията?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	18	Изход	4-5
Вторник	..	19	..	6-7
Сряда	..	20	..	8-9
Четвъртък	..	21	..	10-11
Петък	..	22	..	12
Събота	..	23	..	13-14
Неделя	..	24	..	15-16

Стих за запомняне: "Жертвата на нечестивите е мерзост Господу, а молитвата на праведните е приятна Нему" (Притчи 15:8)

Текст: Битие 4:1-24

Изучаването на трета глава свърши с тъжното заключение, че човекът беше изгонен от Едемската градина поради неподчинението си. В днешния ни урок, ние виждаме началото на размножаването на човешката раса, както и нейния прогрес в попрището на греха. Размножаването беше едно от благословенията, които Бог изговори за женитбата (**Битие 1:26-28**), но то започна да се реализира вън от Едем.

Първият син беше наречен Каин, което значи "**печалба**". Той се обърна към злото и божествения съд над него не закъсня. Ламех, първият многоженец, стана вторият убиец след Каин.

ВАЖНОСТТА НА ПРИЕМЛИВАТА ЖЕРТВА
(Битие 4:1-5; 1 Царе 15:22-23; Матей 5:23-24; Евреи 11:4)

Каин и Авел бяха и двамата грешници, защото родителите им бяха грешници. Относно греховността на двамата сина, и изобщо на всички хора, Библията казва: "**Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха" (Римляни 5:12)**. Когато Каин и Авел искаха да се приближат при Бога, те Му принасяха жертви. Без съмнение, Каин и Авел трябва да са научили, че след падението на Адам и Ева, Бог ги облече с дрехи от кожа. Въпреки това знание, Каин се доближи до Бога без кръв – с произведенията на земята, която беше проклета. Той предполагаше, че може да се приближи до Бога и без жертва, която да го замести в смъртта (т.е. да поеме наказанието за неговите грехове) "**И почти мога да кажа, че по закона всичко с кръв се очисти; и без проливането на кръв няма прощение" (Евреи 9:22)**. Нашите грехове първо трябва да бъдат отмахнати чрез изкупление, преди да можем да имаме приемливо общение с Бог. Но Каин се облегна на заслугите от собствените си дела, за да бъде приет от Бог. Както и да е, Авел принесе жертва, в която имаше проливане на кръв, по подобие на това, което Бог показва в Едем. В този акт на Авел, ние виждаме вяра в изкупителната кръв на Пасхалното Агне (**Евреи 11:4; Йоан 1:29**).

Докато Авел се покори на показанията от Бога път на спасение, Каин измисли свой собствен начин за получаване на Божието благоволение. Жертвата за грях трябва да предшества жертвата на общение, преди принасящият да бъде приет от страна на Бог. Преди да бъде приет подаръка, първо трябва да бъде приет този, който дава подаръка. Това е важен принцип, който Каин пропусна. Множества от религиозни хора днес са в плен на същата грешка и неправилно предположение. Те разискват относно тяхната вина, греховност и пълна поквара, но се втурват и стават страстни поклонници на църковните мероприятия. Бидейки невежи или преднамерено непокорни на посочения от Бога път към праведност, те са на път да установят своята собствена правда (**Римляни 10:3**). Те уповават на заслугите си от редовните посещения на събранията, даването на милостиня, постенето, поклонническите пътешествия и други впечатляващи религиозни усилия. Няма значение колко добре изглеждат такива жертви, те са неприемливи пред Бога. Никога не трябва да забравяме, че: "**Има път, който се вижда прав на човека, но краят му е пътища към смърт" (Притчи 14:12)**. Исус е единственият път за спасение, посочен и одобрен от Бога. Нашите грехове са простени чрез Неговата смърт и ние сме

оправдани чрез Неговото възкресение (**Римляни 4:25; 1 Коринтяни 15:3-4**). Авел беше счетен за праведен, защото постави вярата си в жертвата, която символизираше Христос. Много повече каещи се грешници днес ще бъдат направени праведни, ако само повярват в Неговата реалност.

ПРЕДУМИШЛЕНОТО УБИЙСТВО И НЕГОВИТЕ ПОСЛЕДСТВИЯ (Битие 4:6-9; Изход 20:13; Матей 5:21-24; Яков 1:14-15)

"И Господ рече на Каина: Защо си се разсърдил? и защо е помрачено лицето ти? Ако правиш добро, не ще ли бъде прието? Но ако не правиш добро, грехът лежи на вратата и към тебе се стреми; но ти трябва да го владееш. А Каин каза това на брата си Авела. И когато бяха на полето, Каин стана против брата си Авела и го уби. И Господ рече на Каина: Где е брат ти Авел? А той рече: Не зная; пазач ли съм аз на брата си?" (Битие 4:6-9)

Отхвърлянето на Каиновата жертва, вместо да го доведе до скръб по Бога заради греха, предизвика у Каин гняв. Вместо да падне по лице, покайвайки се, на Каин му паднаха задръжките. Все пак, Бог в благодатта Си, показа в пълна мяра милостта Си, преди да дойде съда. Божията сила често се проявява в две направления: милост и съд. Ако човек отхвърли милостта Му, без дори да пита за нея, той ще трябва да понесе Божието осъждане.

Бог посочи на Каин, че ако прави добро ще бъде приет. Това беше окуражение, че отхвърлянето на жертвата му не означава окончателно осъждане за него. Той можеше да се покае и да намери благоволение като Авел.

Историята на Каин можеше да свърши по различен начин, ако той се беше помолил като псалмиста: ***"Оправяй стъпките ми в словото Си, и не оставяй да ме завладее никое беззаконие"*** (Псалми 119:133).

Ако вярващите изберат силата на делото на изкуплението чрез вяра в Христа, те могат да се съпротивят и да надделеят над всеки грях. Но Каин беше твърд и не се покая. Той се закорави в яростна омраза към праведния си брат и преднамерено го уби. Каин зачена завист в сърцето си, която доведе до убийство и последвалото осъждане. Всички ония, които убиват, правейки аборт, самоубийство или насилствено отнемане на нечий живот, са виновни пред Бога. Няма значение колко умело е прикрит, грехът ще бъде наказан, ако човек не се покае за него.

Чрез убийството на Авел, Каин стана първият убиец, символ на човешко-измислената религия и организирано преследване на праведните. Авел стана пример на всички онези, които страдат заради правдата. С историята за убития Авел, Бог учи всички, които страдат за правдата, че Онзи, Който съди справедливо, ще бъде техният Адвокат. Бог попита Каин: ***"Где е брат ти Авел?"***. Това беше вторият път, когато Бог задава на човека въпроса: ***"Къде?"***. Не че имаше някакво невежество или незнание от страна на Бога, това беше с цел саморазобличаване и изповядване на вината. Но Каин излъга: ***"Не зная"*** и, за да се прикрие, попита Бог: ***"пазач ли съм аз на брата си?"***. Каин отиде до края на бунта си срещу Бога. Отхвърляйки милостта, той трябваше да получи осъждението.

НЕЗАБАВНО ПРОГЛАСЯВАНЕ НА БОЖЕСТВЕНИЯ СЪД (Битие 4:10-16; Изход 21:14; Исаия 26:9-10)

"И рече Бог : Какво си сторил? Гласът на братовата ти кръв вика към Мене от земята. И сега проклет си от земята, която отвори устата си да приеме кръвта на брата ти от твоята ръка. Когато работиш земята тя няма вече да ти дава силата си; бежанец и скитник ще бъдеш на земята. А Каин рече на Господа: Наказанието ми е толкова тежко, щото не мога да го понеса. Ето, гониш ме

днес от лицето на тая земя; ще съм скрит от Твоето лице, и ще бъда бежанец и скитник на земята; и тъй всеки който ме намери, ще ме убие. А Господ му каза: Затова, който убие Каина, нему ще се отмъсти седмкратно. И Господ определи белег за Каина, за да не го убива никой, който го намери. Тогава излезе Каин от Господното присъствие и се засели в земята Нод, на изток от Едем” (Битие 4:10-16)

“И сега проклет си от земята...” (Битие 4:11). Проклятието беше изговорено над Каин. **“Зачото земята, която се е поила от дъжда, що пада често на нея, и която ражда трева полезна на тия, за които се и обработва, получава благословение от Бога; но ако ражда тръни и репей, отхвърля се; тя скоро ще се прокълне, и сетнината ѝ е да се изгори” (Евреи 6:7-8).**

Подчинението носи благословение, а грехът донася проклятие. Както това е вярно за личности като Каин, то е вярно също за семейства и нации. Израел не беше прокълнат от Валаам, докато Бог не виждаше **“... беззаконие в Якова, нито ...извратеност в Израиля...” (Числа 23:21).** Но когато същите тези израилтяни започнаха да блудстват с моавските дъщери, язва повали двадесет и четири хиляди измежду тях **(Числа 25:9).**

Проклятието върху Каин съдържаше в себе си, че Бог няма да благослови неговите усилия. Дължината и широчината на проклятието върху Адам бяха разтегнати толкова, че Каин да изпита повече разруха, изтощение и страдание. Нещо повече, той щеше да бъде бежанец и скитник на земята: това означаваше, че той щеше да бъде обсебен от страх, нестихваща вина и безцелно скитане. Каин възкликна, че това наказание е повече, отколкото може да понесе, но все пак не се покая. Страхът от смъртта го сграбчи, но Бог го увери, че той ще живее. Бог постави върху него специален белег, за да не бъде убит, с което се разкрива Божията специална незаслужена милост към грешниците.

ИДВАНЕТО НА СВЕТСКАТА И ЕЗИЧЕСКА КУЛТУРА ЧРЕЗ ЛАМЕХ (Битие 4:17-24)

“Тогава излезе Каин от Господното присъствие и се засели в земята Нод, на изток от Едем” (Битие 4:16)

Каин изгуби Божието присъствие и със своите потомци постави началото на безбожна човешка цивилизация. Без Бог, те полагаха усилия да преодолеят потомственото проклятие и да се избавят чрез вродените им творчески способности. В опит да избегнат скитничеството, те построиха градове, оградени със стени. Колко е глупаво човечите да си мислят, че техните стени ще ги направят недосегаеми за Бога!

Порочния кръг на греха продължи да се върти в рода им, като на преден план се открие Ламех. Той стана първият многоженец, и верен на своя праотец, вторият убиец, записан в Библията. Думите му, записани в Библията, са в поетична форма, с подчертан тон на гордост в нечестието. Със самохвалство заявява, че ако на Каин се отмъсти седмкратно, на него трябва да се отмъсти седемдесет и седмкратно. Той погрешно разбра Божията закрила над Каин като одобряване на злото, точно както грешниците днес считат Божията милост и благоволение към тях за одобрение на греховния им живот. Колко вярно е, че: **“Понеже присъдата против нечестиво дело не се изпълнява скоро, затова сърцето на човешките чада е всецяло предадено да струва зло” (Еклисиаст 8:11)**

Ламех безсрамно отхвърли моногамията (едноженството) като даден от Бога принцип в семейството и се възгордя с насилието си и само-отмъщението си. Той не чувстваше никаква нужда от Бог. Той и потомците му разчитаха на творческите си способности и на насладата от тяхната музика. Докато от една страна те се

отличаваха със сръчността и постиженията си, от друга страна те се търкаляха в дълбините на злото и покварата.

Но в тъжната история на Каин и Ламех ние виждаме скритата ръка на Сатана, който се опита да поквари цялото човечество, като отстрани преведния Авел. Неговият грандиозен план беше да спре идването на **"семето на жената"**, което щеше да му строши главата. Позволявайки да бъдат използвани, Каин и Ламех станаха сътрудници на дявола в неговата открита съпротива срещу Бог. Краят на Ламех не беше достоен за документиране.

В историята на Каин и Ламех има очевидни уроци за всички. **Първо:** ние се уверяваме във верността на твърдението, че "грехът не може да бъде ограничен на мястото и времето, където е извършен. Грехът е крайно продуктивен и всяко дело на злотворство ти слага вечни окови, от които само Бог може да те освободи". Животът на Каин илюстрира тази истина и всеки грешник трябва мъдро **"да напусне греховете си чрез вършене правда"** (Даниил 4:27). Не бива да се позволява на нито един корен на греха да остане или да расте в сърцето. **Второ:** ние научаваме да не отхвърляме поправлението или напътствията от Бога, дошли директно от Него или чрез Неговите избрани служители. Всяко порицание за грях трябва да ни води към незабавна поправка на погрешното в нашия живот, защото продължаването в греха, ще ни доведе до осъждение. Достоен за отбелязване е намекът, който се прави за скотовъдците, за майсторите на арфи и кавали и за ковачите на желязо и мед. Днес има някои модерни изобретения, някои от които са добри, но истинският вярващ не бива да се вплита в безбожни технологии и в извратена музика, която подтиква към похотливост и насилие. Ние трябва да правим разлика между святата музика и морално увреждащата, плътска лирика в тоя свят, независимо, че може да се споменава името на Исус. Тъй като светът става едно "голямо село" поради напредването на технологиите, вярващите, които **"си служат със света"**, трябва да вземат предвид неговите **"омагьосани основи"**: и както казва Светият Дух **"и които си служат със света, като че не са предани на него; защото сегашното състояние на тоя свят преминава"** (1 Коринтяни 7:31). Ние не бива да си позволяваме да бъдем впримчени в себеиздигане или някакво провокиращо Бога преуспяване. Старият тесен път е все още единственият път за спасение.

1. а) **Покажи разликите между Каиновата и Авеловата жертва?**
 б) **Защо Авеловата жертва беше приемлива пред Бог, а Каиновата не?**
2. **Как днес хората принасят жертви, подобни на Каиновата?**
3. **Изброй няколко от греховете на Каин.**
4. **Опиши накратко Божият съд над Каин.**
5. **Кои бяха греховете на Ламех?**
6. **Защо вярващите трябва да бъдат предпазливи в областта на технологиите и музиката?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	25	Исход	17-19
Вторник	..	26	..	20-21
Сряда	..	27	..	22-24
Четвъртък	..	28	..	25-26
Петък	Римляни	1	..	27-28
Събота	..	2	..	29-30
Неделя	..	3	..	31-32

Стих за запомняне: "Алилуия. Блажен оня човек, който се бои от Господа, който много се възхищава от заповедите Му. Потомството му ще бъде силно на земята; Родът на праведните ще се благослови" (Псалми 112:1-2)

Текст: Битие 4:25-26; 5:1-32

В много отношения, раждането на Сит беше ново начало за първата брачна двойка. Адам и Ева едва бяха се свързали от ужасната трагедия с убийството на Авел от Каин. От една страна загубиха Авел; от друга – загубиха и Каин, който си навлече присъдата на божественото наказание. Авел беше благочестив поклонник, чиято вяра беше одобрена от Бога. Той трябваше да бъде баща на благочестиво потомство. Каин, от друга страна, беше груб и зъл; той беше **"от лукавия и уби брата си. И защо го уби? Защото неговите дела бяха нечестиви, а братовите му правдиви"** (1 Йоан 3:12). И оттогава води началото си тенденцията **"роденият, по плът (да гони) родения по Дух"** (Галатяни 4:29). Коварството на Каин беше първото изявено последствие от грехопадението на човека.

Детето, което Адам придоби след тази трагедия, беше очаквано с голяма надежда. Когато то се появи, му дадоха името **Сит**, което значи **"Заместник"**, **"защото Бог ми определи друга рожба, вместо Авела, тъй като Каин го уби"** (Битие 4 :25). В Божия план, детето щеше да бъде заместник на праведния Авел и баща на благочестивото потомство, от което щеше да произлезе окончателно Месия. Наистина **"Известни на Бога са всичките Му дела от създанието на света"** (KJV, Деяния 15:18).

МОРАЛНАТА ПОКВАРА НА СИТ

(Битие 4:25; 5:3; Йов 14:4; Псалми 51:5; Йоан 8:44; Римляни 5:12-14,19; Ефесяни 2:1-3)

Въпреки, че потомството на Сит беше благочестиво, все пак човекът носеше белегът на поквара, поставен върху Адам и потомството му след грехопадението. Сит беше третото дете, което се роди на Адам и Ева, след като изгубиха божественото благоволение. Неговият естествен произход и характера му по рождение силно контрастират с произхода и характера на Адам при неговото сътворение. Докато от една страна Сит беше сътворен по образа и подобие на Бог, от друга страна – той беше роден по образа и подобие на баща си Адам. **"Адам живя сто и тридесет години, и роди син по свое подобие по своя образ и наименува го Сит"** (Битие 5:3). В този стих има повече, отколкото се вижда на пръв поглед. Наистина, това означава, че синът е жива душа, като баща си; и също, че е от мъжки пол, като баща си. Но така също той беше морално покварен, греховен, податлив на изкушения, смъртен и земен, точно като баща си. Подобие на Адам по това време вече беше противоположно на божественото подобие, по което беше сътворен. Тази промяна беше предизвикана от неговото неподчинение и грях. Душата на Адам беше сътворена по моралния образ на Бога – чиста, праведна и просветлена. Допускайки грях, той загуби всякаква прилика с Неговия Създател. Неговият образ и подобие по това време бяха напълно различни в сравнение с началото. И тъй като Адам раждаше себеподобни, той можеше да роди само покварено потомство, Сит.

Раждането на Сит ни изправя пред факта на моралната поквара на всички човеци, истина, която ни е напомняна от светиите на Бога през всички епохи. Йов казва: **"Кой може да извади чисто от нечисто? Никой"** (Йов 14:4). Давид, в неговата изповед, изглежда че напомня на Бога същото: **"Ето родих се в нечестие,**

и в грях ме зачна майка ми” (Псалми 51:5). Ние имаме и свидетелствата на Исая (Исая 64:6) и Еремия (Еремия 13:23). От Своя страна, Христос използва същия факт, за да смъмри фарисеите, като каза: **”Вие сте от баща дявола, и желаете да вършите похотите на баща си” (Йоан 8:44).** А Павел писа на християните в Рим: **”Няма праведен ни един... Понеже всички съгрешиха и не заслужават да се прославят от Бога” (Римляни 3:10,23).**

Непроменящото се учение на Библията е, че в кръвта ни не тече благодат, а поквара. Грешникът ражда грешник, но светията не може никога да роди светия. В светлината на тази истина нека всеки родител-християнин, да се грижи и да осигури началото и действието на благодатта в душите на своите деца, **”тъй щото да няма между вас мъж или жена, семейство или племе, чието сърце да се отклонява днес от Господа нашия Бог... тъй щото да няма между вас корен, който да ражда отрова и пелин” (Второзаконие 29:18).** Много родители изглежда забравят, че пороците са като плевели, които растат дори и около собствените им добродетели, които, като житото, трябва да бъдат отглеждани с предварително обмисляне, молитва и търпение. Ако родителите искат децата им да растат диви, те не трябва да правят нищо. Но, в пълен контраст на това, и най-добрите човешки усилия не са достатъчни, за да се изобрази Христос в нашите деца; Бог трябва да се намеси. Причината е проста: грехът е естествен за всички хора, докато праведността не е.

Това ни довежда до ясно очертаното, чудотворно Божие дело в живота на Сит и потомците му в далечните дни преди Потопа. Ако и да беше роден вътрешно покварен, Сит притежаваше някакво мъничко откровение за Бог; той живееше в това откровение и положи началото на човешкото родословие, чрез което окончателно дойде Месия.

ПОСВЕТЕНОСТТА НА СИТ

**(Битие 4:25-26; Псалми 55:16; Римляни 10:12-13; Софоний 3:9;
2 Тимотей 2:22)**

”Също и на Сита се роди син, когото наименува Енос. Тогава почнаха човеците да призовават Господното име” (Битие 4:26). Този кратък, но силен, пасаж ни позволява да видим непорочния характер на Сит и неговата посветеност на Бога. Без съмнение, като праведен човек, подобен на Авел, той е призовавал Господното име и преди това. Сит и Енос направиха поклонението пред Бога свой главен приоритет. Те започнаха да Му се покланят не само насаме като Авел, но също и публично, в тържествени събрания, където изявяваха своето преклонение пред Бога. Беше прокарана ясна, плътна линия на разделение между святия и светския, между онези, които служат на Бога, и онези, които не Му служат. Тази истина съвсем буквално се вижда в **Битие 4:26: ”Тогава почнаха човеците да призовават (или *да се наричат с*) Господното име”.** В Новия Завет, в книгата Деяния на апостолите имаме подобно изявление: **”И първо в Антиохия учениците се нарекоха християни” (Деяния 11:26).**

Писанието свидетелства, че Сит, въпреки вродената си греховност, стана непорочен човек в зряла възраст. Той беше с благороден характер и остави благочестиво наследство на потомството си. Повечето от неговите преки наследници до седмото поколение (като изключим самия Сит) подражаваха добродетелите му и се радваха на добър край, въпреки че по-детайлен запис имаме само за двама от тях. Ной беше от осмото поколение на Сит, по времето, когато святото потомство се смеси със светското чрез обвързването в женитбата. Положението беше безнадеждно и Бог беше принуден да сложи край на цялото това поколение (**Битие 6:1-2; Езекиил 22:26**). Ако по времето на Сит и Енос **”човеците почнаха да призовават Господното име”**, тогава тези човеци би трябвало да бъдат спасени (**Римляни 10:12-13**); те трябва да са викали към Бога от чисто сърце преди да са били

послушани (**2 Тимотей 2:22**) и те трябва да са служили на Бога според мярката на откровението, което са имали (**Софоний 3:9**). Нещо повече, ако те са се именували с Господното име, те трябва да са отстъпили от неправдата (**Псалми 14:4; 2 Тимотей 2:19**).

Начело на това открито посвещение на Бога стоеше Сит. Потомците му следваха стъпките му. Верните служители и християнски работници трябва непрестанно да се молят идващите след тях поколения да следват техния благочестив пример. Тук има предизвикателство към младите в църквата, както и към идещите поколения: **"Помнете ония, които са ви били наставници, които са ви говорили Божието слово; и като се взирате в сетнината на техния начин на живеене, подражайте вярата им"** (Евреи 13:7).

ГЛАВНИТЕ ПОТОМЦИ НА СИТ

(**Битие 5:6-32; Псалми 16:6; Притчи 10:7; Евреи 11:7; 2 Петрово 2:5; Юда 14**)

С кратки и бегли описания Святият Дух ни представя живота на Ситовите потомци. Те всички живяха стотици години, родиха деца и умряха. За Енос, Каинан, Маалеил, Яред, Матусал и Ламех не се споменава нищо друго. Въпреки, че са споменати накратко, записът за тях далеч надвишава историята на Каиновото потомство, която е събрана в два стиха (**Битие 4:17-18**). Писанието казва истината, че: **"Паметта на праведния е благословена, а името на нечестивите ще изгние"** (Притчи 10:7).

Енох и Ной се открояват като главните потомци на Сит. И за двамата има свидетелство, че са ходили с Бога (**Битие 5:24; 6:9**). И двамата бяха проповедници на праведността (**2 Петрово 2:5; Юда 14**). И двамата живяха свят живот и бяха верни в служението си пред Бога, но с това се изчерпват приликите. В по-късните години на живота си Ной сгреша, докато Енох никога не спря да угажда на Бога и накрая Бог го взе от земята жив.

Следвайки библейския запис, виждаме, че потомството на Сит имаше три клона, чиито родоначалници станаха тримата сина на Ной: Сим, Хам и Яфет. Окончателно Месия дойде стотици години по-късно по линията на Сим.

- 1. Опиши първата проява на грехопадението.**
- 2. Защо Сит е специално дете на Адам и жена му?**
- 3. Обясни факта за моралната поквара на Сит. Как се отася това към всички хора по земята днес?**
- 4. Каква е поуката за обучението на децата от родителите-християни?**
- 5. Какво очаква Бог от всеки, който се нарича с Неговото име?**
- 6. Какво предизвикателство има днес пред младите хора в църквата?**
- 7. Сравни (1) потомството на Каин и Сит, (2) живота на Енох и Ной. Какъв урок научаваш лично ти от тези сравнения?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	4-5	Изход	33-34
Вторник	..	6-7	..	35-36
Сряда	..	8:1-25	..	37
Четвъртък	..	8:26-39	..	38
Петък	..	9	..	39-40
Събота	..	10	Левит	1-3
Неделя	..	11	..	4-5

Стих за запомняне: "Затова, както чрез един човек грехът влезе в света, и чрез греха смъртта, и по тоя начин смъртта мина във всичките човеци, понеже всички съгрешиха" (Римляни 5:12)

Текст: Битие 3:1-24

Адам и Ева, венецът на Божието творение, се радваха на благословено общение с Бога, на блажени взаимоотношения по между си и на изобилното снабдяване в Едемската градина, докато коварната Змия не ги подмами към гибелното падение в греха. Тяхното неподчинение доведе до пълната поквара, греховност и вина на цялото човечество и човекът стана обект на Божия гняв и осъждение.

БИБЛЕЙСКО ОПРЕДЕЛЕНИЕ ЗА ГРЕХА

(Яков 4:17; 1 Йоан 3:4; 5:17; Притчи 10:19; 14:21; 24:9; Римляни 14:23)

Да не живеем според Божия стандарт е грях! Едно-единствено греховно действие на човека произведе ужасяващите последствия на неизброими беди и божествено наказание над цялото човечество. Днес грехът е все още покваряващ, смъртоносен и разрушителен, и довежда до отлъчване от Божиите благословения и, окончателно, вечно отделяне от Бог.

Писанието дава седем-кратно определение за греха:

Първо: Грехът е престъпване на Божия закон, както ни е открит в Библията. Той предизвиква Божието негодувание.

Второ: Всяка неправда е грях. Всеки принцип, правило или практика, които не са в съгласие с Божията праведност, са грешни.

Трето: празното говорене е грях, защото в многото говорене грехът е неизбежен. Всяка форма на злоупотреба с езика – лъжа, клюка, клевета, присмехулство, проклинане, глупаво или преувеличаващо говорене и т.н. е грях.

Четвърто: Този, който презира ближния си, съгрешава. Пренебрежителното отношение към другите, надменността спрямо властите и незачитането на водачите е грях.

Пето: Неверието е грях, защото това, което не е чрез вяра е грях. Невярващите са отстранение от Божиите обещания и снабдяване, както и от Божия рай.

Шесто: Да пренебрегнеш възможността да направиш добро е грях, затова онзи, който знае да прави добро и не го прави, грях е нему.

Седмо: Да мислиш за глупости е грях. Не само външното извършване на греха, но също и вътрешното желание и удоволствие от греха е грешно.

ИЗТОЧНИЦИ НА ИЗКУШЕНИЕ

(Битие 3:1; 1 Летописи 21:1; Откровение 12:9; Яков 1:13-15; Притчи 1:10)

Сатана е главният източник на изкушения. Понеже дяволът завижда на хората заради привилегиите им и иска да ги отстрани от тях, целта му е да накара

вярващите да забравят Бога, да изоставят Неговите пътища и да изгубят вечния живот.

Изкушенията са дяволски предложения да не се подчиниш на Бога, примамки да извършиш грях или подлъгване да се отклониш от пътя на покорството. Изкусителят разполага с внушителен брой средства, които използва умело, за да заблуди души. В нашия урок той използва змия, за да измами Ева, и, по-късно, използва самата Ева, за да измами Адам. Той използва много хора – брачният партньор, домашната помощница, родителите, децата, съдружника, съседа и дори членовете на църквата. Още по-лошо, желанията, страстите, стремежите и амбициите, дори за основателни неща, могат да се превърнат в готови инструменти в ръцете на дявола.

"И като видя жената, че дървото беше добро за храна, и че беше приятно за очите, дърво желателно, за да дава знание, взе от плода му та яде, даде и на мъжа си да яде с нея, та и той яде"
(Битие 3:6)

Змията подмамваше Ева в три посоки: **(1)** по посока на **задоволяване на физическия глад** (защото дървото беше приятно за храна); **(2)** по посока на **задоволяване на чувството за естетика** (защото то беше приятно за очите); **(3)** и по посока на **задоволяване копнежа за мъдрост** (защото то можеше да дава знание).

СТЪПКИТЕ КЪМ ПАДЕНИЕТО

(Битие 3:1-6; Исус Навиев 7:20-21; Лука 22:54-61; 2 Царе 11:1-4)

Змията започна разговора с въпрос, предизвикващ съмнения **"Истина ли каза Бог?"**. Тогава тя продължи да цитира невярно Божията заповед и да Го представя погрешно като несправедлив и, по този начин, да постави под въпрос добротата на Бога и необходимостта от подчинение на Неговите наставления.

Първо: Жената се изложи на опасност, когато започна разговор с дявола. Стратегията на дявола е да посее съмнения в умовете на вярващите относно писанията, като им представя половината истина или изкривени идеи и илюстрации, в опит да предизвика недоволство срещу Бога. Писанията наставляват вярващите да не дават никакво място на дявола **(Ефесяни 4:27)**.

Второ: Тя започна да мисли върху злите предположения на изкусителя. Размишлявайки върху тях, тя допусна тези мисли да пуснат корен. Писанията предупреждават: **"Внимавайте братя, да не би да има в някого от вас нечестиво, невярващо сърце, което да отстъпи от живия Бог"** (Евреи 3:12).

Трето: Тя фокусира вниманието си върху обекта на изкушението и по такъв начин позволи на изкусителят да я измами чрез блясъка и очарованието на греха. Йов каза: **"Направих завет с очите си; и как бих погледнал на девица?"** (Йов 31:1).

Четвърто: Тя стоеше близо до обекта на изкушение. Трябва да е била опасно близо до това дърво, за да може изкусителят толкова лесно да я хване. Когато отиваме на места, пълни с изкушения, даваме шанс на дявола лесно да ни изкуши.

Пето: Тя пропусна да се консултира със съпруга си: своеволието и самоуправлението улесняват изкусителя в залавянето на жертвите му.

Шесто: Тя извърши престъпление като яде забранения плод и даде също и на мъжа си, като по този начин стана съработник на дявола. С тяхното ново познание на доброто и злото дойде и чувството за срам.

СРАМЪТ И ВИНАТА КАТО РЕЗУЛТАТ ОТ ПАДЕНИЕТО (Битие 3:7-10; Изход 32:25; Ездра 9:6; Псалми 44:15)

Последствията от грехопадението на човека включваха срам, вина, осъждане, скърби, болести и смърт. Вместо да се изкачат на по-високо ниво, както им обеща змията, те слязоха до дълбочините на покварата и унижението.

Напразни бяха усилията им да се покрият със смокинови листа и да се скрият от Бога.

"Който крие престъпленията си няма да успее, а който ги изповяда и оставя ще намери милост" (Притчи 28:13)

Хората имат съвършени стратегии за прикриване на техните грехове и срам от околните, **"но всичко е голо и разкрито пред очите на Този, на Когото има да отговаряме" (Евреи 4:13).**

Обратно, Сам Бог, по-късно, ги покри подобаващо с дрехи от кожа. **"Блажен оня, чието престъпление е простено, чийто грях е покрит" (Псалми 32:1).**

Друга поука, която можем да си извадим от тука, е, че дрехите, подобни на смокинови листа – перфорирани, прозрачни, плътно-прилепнали, без ръкави, с оголени части и т.н. са светски, неприемливи и небиблейски.

ПОЛОЖЕНИЕТО НА ГРЕШНИЦИТЕ В БОЖИЕТО ПРИСЪСТВИЕ (Битие 3:9-13; Йов 31:33; Исая 1:18; Псалми 139:7-12)

След срамната си постъпка, Адам и Ева се скриха от Бога.

"Къде да отида от твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побягна?" (Псалми 139:7)

Колко безполезно е да се опитваме да скрием греха! **"Греховете на някои човеци са явни и предварят ги на съда; а на някои идат отпосле" (1 Тимотей 5:24).** **"Даже ръка с ръка да се съедини, пак нечестивият няма да остане ненаказан" (Притчи 11:21).** Без значение колко хитроумно е прикрит греха днес, в крайна сметка той ще бъде разкрит и наказан.

Въпреки че Бог, в Неговото всезнание, знаеше за престъплението на човека, Той все още търсеше общение с него. Бог зададе въпросите **"Где си?"** и **"Да не би да си ял?"** не от неосведоменост, а за да предизвика отговор у човека.

Бог увещаваше човека, но Адам и Ева се заплетоха в клопката на самоизвинението. Те може би за известно време си мислеха, че техните извинения бяха солидни и задоволителни. Осъдението върху Адам и Ева може би беше отложено за известно време, но сигурно беше, че ще ги постигне.

ПРИСЪДИТЕ, ИЗРЕЧЕНИ ВЪРХУ НЕПОКАЯНИТЕ (Битие 3:14-24; 4:9,12; Второзаконие 11:28; 1 Коринтяни 5:1-5; Римляни 6:23; 1 Тимотей 1:20)

Бог, бидейки праведен и свят, трябваше да накаже греха и да произнесе присъди върху змията, Ева и Адам. Над змията беше стоварено ужасяващо проклетие: да се влачи по корема си и да яде пръст през всичките дни на живота си като белег на унижение. Потомството на змията щеше да бъде враг на потомството на жената, докато потомството на жената не строши главата на змията. Този пасаж е силно свързан с пророчествата за Месия.

Бог изговори наказание и върху жената. Тя щеше да ражда със скръб чадата си и щеше да бъде зависима от мъжа си - обект на неговото управление и власт.

Над Адам също беше произнесена присъда. Тежък труд, тръни, бодили, беди и скърби щяха да го придружават.

Проклятие беше нанесено и върху земята, тя нямаше вече да се отплаща щедро за труда на човека. Приятният живот в Едем беше заместен от еднообразния живот извън Едемската градина. Физическата смърт не беше моментална, но стана неизбежна **"понеже си пръст и в пръстта ще се върнеш"**.

Все пак, в мрака на наказанието проблясваше лъч надежда. Бог, в Неговата милост, обеща окончателната победа на семето (потомството) на жената в личността на Месия.

СЕМЕТО НА ЖЕНАТА (Битие 3:15; Галатяни 4:4-5; Йоан 19:30; Колосяни 2:14-15)

Обещаният Месия тук е наречен **"семето на жената"**.

"...а когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението" (Галатяни 4:4-5)

Чрез Адам раят беше изгубен. В Христос раят беше възстановен. Всичко, което беше изгубено при грехопадението – общението и благоволенieto, привилегиите и преуспяването, изцерението и здравето, властта и насладата, и дори достъпа да дървото на живота – всичко беше възстановено в Исус Христос.

Проляната кръв на животното, с чиято кожа бяха облечени Адам и Ева, е преобраз и сянка на вечната кръв на Новия Завет, която изтече от Христос за опрощаване на греховете на света. Човек сега може да бъде издигнат от дълбочините на покварата и да бъде поставен да седи с Христа в небесни места чрез искрено покаяние спрямо Бога и вяра в Господ Исус Христос.

- 1. Какво е библейското определение за греха?**
- 2. Кое доведе до падението на човека?**
- 3. Какви са последствията от грехопадението?**
- 4. Как грешниците днес се опитват да се скрият от Бога?**
- 5. Какви проклетия произнесе Бог над Адам и Ева?**
- 6. Кой е Семето на жената?**
- 7. Как някой може да избегне последствията от грехопадението?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Римляни	12-13	Левити	6-7
Вторник	..	14	..	8-9
Сряда	..	15-16	..	10-11
Четвъртък	1 Коринтяни	1	..	12-13
Петък	..	2-3	..	14-15
Събота	..	4-5	..	16-18
Неделя	..	6	..	19-20

Стих за запомняне: "Затова сам Господ ще ви даде знамение:
Ето, девица ще зачне и ще роди син, И ще го нарече Емануил"
(Исаия 7:14)

Текст: Матей 1:1-25

Матей, бирникът, наричан още Леви, беше един от апостолите на Исус Христос. Неговите писания бяха с очевидно еврейски мироглед. Главната му цел беше да представи Исус от Назарет като Царствения Месия от еврейските пророчества. Евангелието от Матей се фокусира върху живота и епохата на Царя. Есенцията на първа глава може да се обобщи в два главни факта. **Матей 1:1-17** разглежда родословието на Царя, докато останалата част от главата се фокусира върху идването Му. Първата част разкрива човешкия произход на Христос, докато втората част се фокусира върху Неговата божественост. Първата част представя Христос като Човешкия Син, докато втората част потвърждава прогласяването Му за Божий Син. В началото на главата Той е "**син на Давид и Авраам**", а по-нататък Той е разкрит като "**Бог с нас (Емануил)**".

РОДОСЛОВИЕТО НА ЦАРЯ (Матей 1:1-17; Лука 3:23-38; Матей 22:41-45; Рут 4:17)

Нищо в родословието на Царя не е без значение, дори и най-малкия детайл. Защо Бог чрез Неговия Дух ще отдели толкова много място за изброяването на родословието на Христа, ако не е възнамерявал да ни научи на някои ценни уроци? Със сигурност, то не може да се определи като "**безконечни родословия, които спомагат повече за препирни, а не за Божията наредба**" (1 Тимотей 1:4). Родословието на Христос е пълно със задълбочени духовни поуки. Благодатта е основната черта на Неговия живот и служение, "**понеже законът бе даден чрез Моисея, а благодатта и истината дойдоха чрез Исуса Христа**" (Йоан 1:17).

Благодатта е незаслужена милост и благоволение. Златният акорд на благодатта звучи в родословието на Христос.

Първо: Той произхожда от дълго родословно дърво. Той беше "**син на Давид**" – най-малкото дете на Есей, което не влизаше в ничии сметки. В родословието на Христос се появяват и някои други имена: Яков, по-младия брат на Исав; Соломон, един от по-младите синове на Давид от Витсавее. Нищо друго, освен чудесната благодат на Бога, не можеше да въздигне тези младежи над по-възрастните им братя. Такъв е пътят на благодатта; тя достига онези, от които нищо не се очаква, въздига недостойните и спасява безбожните.

Второ: при прегледа на Христовото родословие откриваме още една прослава на благодатта. Споменати са четири жени; само Божията благодат можеше да направи нещо от тях. **Тамар** – прелюбодейката (**Битие 38:12-26; Матей 1:3**), **Рахав** – блудница и езичничка (**Исус Навиев 6:17,25; Матей 1:5; Евреи 11:31**), **Рут** – моавката, принадлежаща към прокълнат от Бога езически народ (**Рут 1:4; 4:13'17; Второзаконие 23:3-6; Матей 1:5-6**) и, накрая, **Витсавее** – съблазнителката, жената, която причини единственото черно петно в живота на Давид (**3 Царе 15:5; Матей 1:6**). Това е благодат в пълен размер. Кой би си помислил, че тези недостойни жени ще станат прародители на Месия! Каква неизразима благодат!

Великият апостол Павел е видял тази безкрайна благодат в неговия собствен живот и я е изразил със следните думи:

"На мене, най-нищожния от всички светии, се даде тая благодат, да благовестя между езичниците неизследимото Христово богатство" (Ефесяни 3:8)

Въпреки всичко това, едва ли има някой човек, който може да се похвали с такова уникално родословие, каквото има Исус Христос. Измежду праотците му бяха **Авраам** - "Божият приятел" с най-съвършения характер за неговото време; **Давид** – най-знаменития монарх и **Соломон** – най-мъдрият човек в цялата история. Еднакво достоен за отбелязване е факта, че в Христовото родословие участват и евреи, и езичници, което изразява, че Той е Спасител и на двете групи.

ИДВАНЕТО НА ЦАРЯ

(Матей 1:18-25; Лука 1:26-35; 2:10-11; Битие 3:15; Исая 7:14; 9:6)

Три важни теми изплуват от нашия текст. **Първо**: значението на незначителните. **Второ**: историята за Въплъщението, и **Трето**: спасителната мисия на Емануел.

Значението на незначителните.

"Но Бог избра глупавите неща на света, за да посрами мъдрите; също избра Бог немощните неща на света, за да посрами силните; още и долните и презрените неща на света избра Бог, да! и ония, които ги няма, за да унищожи тия, които ги има" (1 Коринтяни 1:27-28)

По времето на Христовото раждане, Витлеем беше твърде незначителен на световната политическа сцена, че да привлече такова внимание, както стана след раждането на Христос.

Всичко около Неговото раждане изглеждаше незначително. Градът Витлеем беше незначителен:

"А ти, Витлеем Ефратов, Макар и да си малък за да бъдеш между Юдовите родове, От тебе ще излезе за Мене Един, Който ще бъде владетел в Израиля, Чийто произход е от начало, от вечността" (Михей 5:2)

Люлката му беше незначителна:

"Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ. И това ще ви бъде знакът: ще намерите Младенец повит и лежащ в ясли" (Лука 2:11-12)

Неговите земни родители бяха толкова бедни и незначителни, че можеха да си позволят само най-малкото, изисквано за очищението на майката след раждането **(Лука 2:22-24)**.

Всички тези, на пръв поглед, незначителни неща съдържат значимо послание, а именно, снизходителността на Христос **(Филипяни 2:5-7)** и върховенството на Бог. Христос избра да се появи на сцената на света в скромна ясла; Неговото скромно

начало контрастира силно с вечното Му възвеличаване (**Филипяни 2:9-11**). Негов беше изборът да влезе в тоя свят не с пищност и величие, а с крайно смирение, както беше пророкувано за Него. Какво красноречиво порицание за много съвременни вярвачи и служители, които се наслаждават при подчертаването на техните права и положение.

Историята на Въплъщението.

"В началото бе Словото; и Словото беше у Бога; и Словото бе Бог. И словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина" (Йоан 1:1,14)

"Словото стана плът". Тук намираме библейското доказателство за въплъщението на Христос; факт неразривно свързан с раждането на Исус от девица. Учението за раждането на Исус Христос утвърждава, че Той, Единородният Божий Син, беше чудотворно заченат от девицата Мария. Това беше пророкувано в Стария Завет и се изпълни буквално в Новия Завет.

Като виждаме как "Бого-Човекът" дойде между нас, можем само да застанем в страхопочитание. Всеки ред от тази история изявява по една от следните седем истини. В началото на историята, в начина, по който Христос избра да дойде на земята, виждаме:

Първо: Неговото смирение (стих 18).

На **второ** място е **девствеността на Мария (Матей 1:18,23)**. Бог беше първият, Който разкри раждането на Христос от девица, когато Го нарече **"семето на жената" (Битие 3:15)**. Това загатваше факта, че Христос щеше да бъде заченат от жена, която не е познала мъж. Седемстотин години по-рано пророк Исаия прогласи в своето пророчество: **"Ето, девица ще зачне и ще роди син..." (Исаия 7:14)**. Думата девица, използвана от Исаия, както и в случая с Мария, не означава нищо друго, освен чиста и добродетелна жена, която не е познала мъж. И така, когато ангел Гавраил дойде да извести раждането на Христос на бъдещата майка, Мария беше толкова изненадана, че съвсем естествено зададе въпроса, който всеки на нейно място би задал: **"Как ще бъде това, тъй като мъж не познавам?" (Лука 1:34)**. Матей разказва, че това събитие стана по времето, когато Мария беше сгодена за Йосиф, преди да бяха се съединили, и фактически, Йосиф не я докосна **"докато тя роди първородния си син; и нарече го Исус" (Матей 1:25)**.

Третата истина в тази история на Въплъщението е **благочестието на Йосиф**. След като се разбра, че Мария беше бременна, както се предполагаше от блудство, тогава **"мъжът й Йосиф, понеже беше праведен, а пък не искаше да я изложи, намисли да я напусне тайно" (Матей 1:19)**. Ако Йосиф беше съжителствал с Мария преди зачеването на Христос и беше отговорен за бременността й, щеше да бъде незаконно за него да я напусне (**Малахия 2:14-16**). Писанието тогава нямаше да го описва като праведен мъж, защото той би бил престъпник против Божиите заповеди.

Четвъртата истина е тясно свързана с това, а именно, **покорството на Йосиф**, друг задълбочен урок. Макар и да беше нужна божествена намеса, за да убеди разочарования Йосиф да вземе Мария за жена (**Матей 1:20,24**) все пак той незабавно се подчини на Бога. Той показа простичко, детинско покорство.

Петата истина е **божествеността на Христос**.

"А всичко това стана за да се сбъдне реченото от Господа чрез пророка който казва: "Ето девицата ще зачне и ще роди син; И ще го нарекат Емануил" (което значи, Бог с нас)" (Матей 1:22-23)

Божествеността на Христос беше пророкувана много преди чудотворното Му раждане. След първото прогласяване в **Исаия 7:14**, по-нататък Исаия дава и друго пророчество:

"Защото ни се роди Дете, Син ни се даде; И управлението ще бъде на рамото Му; И името Му ще бъде: Чудесен, Съветник, Бог могъщ, Отец на вечността, Княз на мира" (Исаия 9:6)

Доказателството е неопровержимо. Исус Христос е Могъщият Бог; Той е **"Бог с нас"**. Самият Христос беше недвусмислен в прогласяването на Неговата божественост. Той често объркваше скептично настроените евреи с дързостното си и многократно заявяване на Неговата божественост (**Йоан 10:30,33**). Един път:

"Исус им рече: Истина, истина ви казвам, преди да се е родил Авраам, Аз съм" (Йоан 8:58)

Неизменният отговор на юдеите на всяко подобно изявление беше замерване с камъни. За тях, прогласяването на Неговата божественост беше богохулство, за което Христос заслужаваше смърт чрез замерване с камъни, но Той никога не отстъпи. Освен Неговите изявления, Той приемаше почести много често, с което потвърждаваше Своята божественост (**Матей 8:2; 9:18; 14:33; 28:9**).

Шестата истина е антитезата на петата, т.е. Христос – Човешкият Син. Той нарече Себе Си човек (**Йоан 8:40**) и беше наричан така от хората, които Го познаваха отблизо (**Деяния 2:22**); Той дойде **"в плът подобна на греховната плът и в жертва за грях, и осъди греха в плътта"** (**Римляни 8:3**). Като човек Той можеше да бъде гладен, уморен и изкушаван.

Седмата и последна истина в тази история на Въплъщението е свързана с въпроса: "Кой беше баща на Христос?". И тъй, Мария беше Негова майка, но беше ли Йосиф наистина Негов баща? Може ли справедливо да заявим кой беше баща на Христос? Тук библейските учени са забелязали нещо, което заслужава внимание. Исус понякога е наричал някои хора Своя майка, Свои братя и сестри, но Той никога не е наричал никой смъртен човек Свой баща, дори Йосиф (**Матей 12:49-50; Йоан 8:54-55**). Той винаги се е обръщал към Бог като към Свой Баща и това е друго доказателство за това, че е роден от девица. Апостол Павел, вдъхновен от Светия Дух, пише:

"...а когато се изпълни времето, Бог изпрати Сина Си, Който се роди от жена, роди се и под закона, за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновението" (Галатяни 4:4-5)

СПАСИТЕЛЯТ, НАШИЯТ ЕМАНУЕЛ

(Матей 1:21,23; Лука 2:11; Йоан 4:42; 1 Тимотей 2:3-4; Тит 2:13)

"Тя ще роди син, когото ще наречеш Исус {Спасител}; защото Той е Който ще спаси людете Си от греховете им" "Защото днес ви се роди в Давидовия град Спасител, Който е Христос Господ" (Матей 1:21; Лука 2:11)

Той е Спасител на целия свят. Сам Той засвидетелства истината на ангелското послание, изповядвайки: **"Понеже Човешкият Син дойде да потърси и да спаси погиналото" (Лука 19:10)**. Спасителят дойде, затова ако някоя душа бъде изгубена в ада, то няма да е защото няма Спасител или липсва изкупление, а поради

липса на покаяние и спасителна вяра. Спасителят, Посредникът, Който е и Бог и Човек, дойде и помири човека с Бога (**Йов 9:32-33**). Той е единственият безгрешен Човек, заченат без Адамовата поквара, неопетнен и чист, единствено приемливата жертва. Днес всеки грешник, независимо с колко пороци или вина е натоварен, може да бъде спасен, само ако се покае и положи вярата си в изкупителната кръв на Христа. Той е избраното от Бога Агне, достойно да понесе греховете на целия свят. Той е ИСУС, Спасителят. И Той е нашият Емануел, Бог с нас.

Накрая, в какъв смисъл Христос е **"Бог с нас"**? Великият методистки проповедник, Адам Кларк, писа: "Исус е наречен Емануел, или **"Бог с нас"**, при Неговото Въплъщение, когато Бог се съедини с нашето естество, Бог с нас, Бог в човек. Той е **"Бог с нас"**, когато ни закриля непрестанно; **"Бог с нас"** – при Неговото влияние чрез Святия Си Дух: в свящото причастие, в проповядването на Неговото Слово и в личната молитва; и **"Бог с нас"** във всяко действие в живота ни, което започваме, продължаваме и завършваме в Неговото Име. Той е **"Бог с нас"**, за да ни утеши, просветли, защити и закриля винаги във време на изпитание или изкушение, в часа на смъртта, в деня на наказанието; И той е Бог с нас и в нас; И ние сме с Него и в Него, за цяла вечност".

- 1. На какви две главни части разделихме нашият текст днес и кои бяха основните истини, които научихме?**
- 2. Обясни как "златния акорд на благодатта" звучи в родословието на Христос?**
- 3. Опиши как на практика Христос показва смирение в начина, по който се роди?**
- 4. Какво гласи учението за Непорочното зачатие? Цитирай две места от писанията (по едно от Стария и Новия Завет), които са директно свързани с това учение?**
- 5. Изброй седемте възвишени истини, които са скрити във Въплъщението на Христос?**
- 6. Каква беше главната причина за Христовото раждане? Как това те касае лично?**
- 7. В какъв смисъл Христос е нашият Емануел?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	1	Битие	1-2
Вторник	..	2	..	3-4
Сряда	..	3	..	5-7
Четвъртък	..	4	..	8-9
Петък	..	5	..	10-11
Събота	..	6:1-40	..	12-14
Неделя	..	6:41-70	..	15-17

Стих за запомняне: "И казаха: Где е Юдейският цар, който се е родил? защото видяхме звездата му на изток, и дойдохме да му се поклоним" (Матей 2:2)

Текст: Матей 2:1-23

Нашият текст днес ни показва как Бог, съвсем безпристрастно, изявява Себе Си на хората, независимо от тяхното положение, произход или нация. Божият изкупителен план включва всеки, който Го търси, без значение дали е евреин или грък и, за да подчертае това, Бог позволи раждането на Спасителя да бъде разкрито по свръхестествен начин на езичниците, които Го търсят, както и на еврейските овчари. По такъв начин може **"да се затулят устата на всекиго, и цял свят да се доведе под съдбата на Бога"** (Римляни 3:19).

МИСИЯТА НА МЪДРЕЦИТЕ (Матей 2:1-2)

"А когато се роди Исус във Витлеем Юдейски, в дните на цар Ирода, ето, мъдrecи от изток пристигнаха в Ерусалим" (Матей 2:1)

Исус беше роден във Витлеем, Давидовия град, по времето, когато злият цар, Ирод Велики, управляваше Юдея. Докато повечето хора в Юдея тънеха в невежество, то тези странници от Месопотамия дойдоха добре осведомени за раждането на Спасителя. Това е един от онези случаи, когато мъдрите хора в света могат да разпознаят белезите на времената, а т.нар. религиозни водачи не могат.

Тези мъже бяха описани като мъдrecи, защото те бяха учили медицина, естествени науки и астрономия (**Естир 1:13; Битие 41:8**). Те проявиха мъдрост да търсят Господа, но вместо да отидат направо във Витлеем, те дойдоха в Ерусалим и запитаха Ирод, относно раждането на Еврейския Цар. Тук те приложиха светска мъдрост и потвърдиха, че мъдrecите не винаги са мъдри, освен чрез мъдростта от Бога. Те трябва да са заключили, че е нормално царят да се роди в царския палат, и така, те навестиха двореца на Ирод. Не знаеха, че Христос е божествен Цар, Който дойде като Агне и беше роден в ясли. Тук се сещаме за писанието: **"Ще унищожа мъдростта на мъдрите, и разума на разумните ще отхвърля"** (1 Коринтяни 1:19).

Бог откри на мъдrecите раждането на Христос по начин, който те най-добре разбираха, а именно, с езика на звездите. **"Небесата разказват славата Божия, и просторът известява делото на ръцете Му. Ден на ден казва слово; и нощ на нощ изявява знание. Без говорене, без думи, без да се чуе гласът им"** (Пслами 19:1-3). Дали тези мъже бяха астролози (Бог винаги е забранявал астрологията – предсказването по звездите) или астрономи, Бог ги обичаше и не искаше да ги накаже. Той им разкри идването на истинския Цар и ги мотивира да Го търсят. В това ние виждаме Божията снизходителност да общува с хората на нивото, на което най-добре могат да Го разберат и да Му отговорят. Но Божията снизходителност не трябва да бъде обърквана със съгласие. Той все още осъжда и мрази греха на астрологията; Той обича грешника и му дава възможност да се покае.

Целта на посещението на мъдrecите беше да се поклонят на новородения Цар. Те не Го търсеха просто от любопитство или егоизъм, а бяха хора с цел. Затова те оставиха всичко друго и положили голямо усилие в търсенето на Спасителя. Ако хората днес бяха само толкова ревностни да търсят Господа, колко скоро щяха да Го намерят!

БЕДАТА НА УПРАВЛЯВАЩИТЕ (Матей 2:2-11; Псалми 2:1-6; Деяния 7:19)

Когато цар Ирод чу казаното от мъдреците, се смути; с него се смути също и целия Ерусалим. Новината за раждането на друг Цар и възкачването Му на трона смущаваше Ирод и го безпокоеше. Мнозина, вместо да подчинят живота си на посочения от Бога Цар, търсят начин да Му попречат да царува в сърцата на другите. Но въпреки езическия гняв, Бог е поставил Царя Си на Неговия свят хълм. Ирод извика всички еврейски водачи, за да разбере от тях, къде трябваше да се роди Христос. Неговото разследване не беше с чисти мотиви, а за да унищожи Месия. Днес все още мнозина използват писанията за злите си цели. Те или злоупотребяват с посланието им или си служат с Библията като с магьосническа книга.

Книжниците и главните свещеници можаха да покажат от Свещените Писания, че Христос трябваше да се роди във Витлеем Юдейски (**Михей 5:2**); но те нямаха никакво духовно усещане, че Той вече се е родил. Те се грижеха за мъртвата буква и търсеха просто интелектуално знание, което не можеше да им даде познанието на Бога. **"...не на буквата, но на духа; защото буквата убива, а духът оживотворява"** (2 Коринтяни 3:6).

Ирод изпрати мъдреците във Витлеем, уверявайки ги, че очаква тяхното завръщане и че той също иска да отиде и да се поклони на Новия Цар. Какво поклонение само! То приличаше на поклонението, което римските войници отдадоха на Исус преди разпятието (**Матей 27:29**). **"Тия люде Ме почитат с устните си; но сърцето им далеч отстои от Мене"** (Матей 15:8).

За отбелязване е все пак, че **"човешкият гняв не върши Божиата правда"** (**Яков 1:20**). Въпреки Иродовия план, провидението на Бог осуети връщането на мъдреците в Ерусалим. Мъдреците бяха посетили Ерусалим, за да разберат къде щеше да се роди Еврейският Цар. Търсенето им ги доведе до царския палат, но само за да разберат, че Новият Цар няма нищо общо със земните царства. Провидението на Бога накара звездата, която бяха видели в небето на Изтока, да се появи отново и да ги води до Витлеем, където беше Детето. Бог показва търпение и дълготърпение докато води грешниците към покаяние, но те не бива да се връщат отново в безумието си.

По времето, когато мъдреците достигнаха Витлеем, Исус не беше вече в обора, а в къщата. И Той вече не беше мъничко бебе, повито в пелени, а **"малкото дете"** (**Матей 2:11, KJV**). Около две години бяха изминали, откакто звездата се появи. Мъдреците Му се поклониха и Му дадоха подаръци. Онези, които са мъдри, и днес правят така, а **"злите човеци"** все така казват: **"Как ще ни избави той? И презираха го, и не му принасяха дарове; а той се правеше на глух"** (1 Царе 10:27).

При влизането си в къщата мъдреците поднесоха някои дарове. Те подариха на Христос злато, ливан и смирна, като част от тяхното поклонение и подчинение на Неговото владичество. Каква поука само има тук за поданиците на Царството, да му се покланят не само с думи, но също и с всичко, което притежават. Даровете на мъдреците бяха поднесени доброволно и имаха определено значение. От една страна, в тях се разкрива символът на трикратното служение на Христос. *Златото* сочи към Неговата Царска власт, *ливанът* – към Неговото Първосвещенство, а *смирната* – към Неговото Пророческо служение. От друга страна, *златото* е символ на Неговата божественост, *ливанът* – на неговата Човешка същност, а *смирната* – на Неговите страдания. Исус вече пострада и мисията Му в човешка плът беше завършена. Сега Той е нашият Първосвещеник в Небето. Много скоро Той ще се върне отново на земята като Цар на царете и Господ на Господарите.

МАСОВОТО ИЗБИВАНЕ НА ДЕЦАТА (Матей 2:12-23, Еремия 31:15)

Бог предупреди мъдреците в съня им за злите намерения на Ирод, така че те не се върнаха, както той очакваше. Ангел от Господа предупреди също и Йосиф в съня му, да избяга в Египет с детето, за да го опази от ръката на Ирод. Йосиф се подчини незабавно. Ако Йосиф се беше забавил с изпълнението на божествената инструкция, Ирод щеше да убие детето. Когато Ирод разбра, че е надхитрен от мъдреците, той разкри истинската си природа, като нареди във Витлеем и околностите му да бъдат избити всички деца под две години. Той се надяваше, че измежду тези невинни деца, ще бъде убит и Христос. Както и да е, Ирод умря след това, а Христос живее и днес.

Ние откриваме няколко поуки в начина, по който Бог защити момчето Исус от пагубните действия на Ирод. Човек трябва да съработва с Бога като се покорява на божествените инструкции. Това изисква всеки от нас да бъде чувствителен в духа и да бъде очистен от всяко нещо, което може да смути и възпрепятства спокойното общение с Бога.

Виждаме също, че Бог може да допусне някои трудности в нашия живот, но Той бди над нас и е в пълен контрол дори и в страданията ни, и Той винаги ни вижда преминаващи и побеждаващи. Бог можеше да убие Ирод и да пощади Своя Син от безпокойствата по преселването в Египет. Но Той не го направи, за да ни научи, че трудностите не са предназначени да ни унищожат.

Накрая, в събитията около ранните години на Господ Исус Христос, ние виждаме изпълнението на няколко пророчески писания. **Първото** е, че мъдреците ще Му се поклонят и ще Му принесат дарове (**Псалм 72:10, Исая 60:3,6,9**). **Второто** е, че Той ще се роди във Витлеем (**Михей 5:2**). **Третото** е, че Той ще бъде извикан от Египет (**Числа 24:8; Осия 11:1**). **Четвъртото** е избиването на децата (**Еремия 31:15**). **Петото** е, че ще се нарече Назарей (**Исая 11:1**).

В Египет Йосиф чу за смъртта на Ирод и беше наставен да се върне, но като чу, че Архелай, Иродовия син, царувал вместо баща си, се убоя да отиде в Юдея и се установи в Галилейския град Назарет.

Изпълнението на тези писания са уверение, че всяко слово на Господа към вярващите, ще се изпълни. По същия начин, всичките съдби, написани за непокаяните грешници, ще бъдат извършени. Колко е важно грешниците да се покаят без да го отлагат, преди да е станало твърде късно.

- 1. Какъв урок научихме от това, че Бог даде откровение за раждането на Христос на мъдреците?**
- 2. Каква е разликата между астролозите и астрономите? Кой са под осъждение съгласно писанията?**
- 3. Каква е опасността от познаването на "буквата" на Писанието, но без Духа?**
- 4. Спомени значението на даровете на мъдреците?**
- 5. Изброй три пророчества, които се изпълниха в събитията по време на ранните години на Христос?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	7:1-24	Битие	18-19
Вторник	..	7:25-52	..	20-21
Сряда	..	8:1-30	..	22-23
Четвъртък	..	8:31-59	..	24
Петък	..	9	..	25-26
Събота	..	10	..	27-28
Неделя	..	11:1-27	..	29-30

Стих за запомняне: "Защото този беше, за когото се е говорило чрез пророк Исаия, който казва: Глас на един, който вика в пустинята: Пригответе пътя на Господа, прави направете пътеките за Него" (Матей 3:3)

Текст: Матей 3:1-17

Йоан Кръстител имаше уникален живот и служение. Той беше посоченият от Бога посланик, който предизвести идването на Христос, Месията. Той дойде като един Бого-вдъхновен пророк след 400-те години "затишие" без пророчески глас в Израел. Като неустрашим, решителен и безкомпромисен проповедник на праведността, неговото послание за покаяние не пощади дори лицемерните фарисеи.

Йоан беше в пустинята, когато Божието Слово дойде към него. Той говореше с власт, на която не можеше да се даде отпор, и неговото послание се разпростря по цяла Юдея. **"Тогави излизаха при него Ерусалим, цяла Юдея и цялата Иорданска околност"** (Матей 3:5).

Най-голямата почит за Йоан дойде, когато той имаше привилегията да кръсти Христос в река Йордан. По време на това събитие, имаше свидетелство от Бог-Отец, че Исус Христос е Божий Син, и това беше кулминационната точка на Йоановото служение.

ЛИЧНОСТТА НА ПРЕДТЕЧАТА

(Малахия 3:1; Матей 3:1-4; Лука 1:12-17,76; Матей 11:7-14)

Нямаше човек, по-облагодетелстван от Йоан Кръстител; той имаше най-голямата привилегия – да свидетелства за Месия. Сам Христос го оцени като най-великия, роден от жена, и **"повече от пророк"**, който има Божия Дух, пребъдващ в него. Той издържаше на несподоби, имаше ревностно желание да направи Христос познат на хората и беше смел в изобличаването на греха.

Раждането на Йоан, както името и призиванието му, бяха предречени от Бог чрез ангел Гавраил. Преди този момент, за дълги години в Израел не беше се чувал пророчески глас. Появата и начина на живот на Йоан Кръстител съответстваха на неговото призивание. Храната и облеклото му бяха груби и прости, лишени от изтънченост и разкош.

Служението на Йоан Кръстител беше подобно с това на Илия в начина му на обличане, във внезапната поява пред лицето на Израел, във феноменалните резултати и последвалото национално съживление. Наистина, Йоан дойде в духа и силата на Илия.

Въпреки че се радваше на уважението на хората, той избра живота на себе-отрицание и правеше изявления за себе си само в духа на себе-заличаване, докато издигаше Христос и прославяше Бога. Какъв урок за вярващите – да се стремят да водят скромни живот, докато Христос се издигне видимо в нашия живот и служение. **"Той трябва да расте, а пък аз да се смалвам"** (Йоан 3:30).

Животът на Йоан Кръстител се характеризира с някои ценни качества. Виждаме смелост при изявяване на истината; снижодителност в себе-оценката и себе-почитането; отговорност към поставената му задача и съчувствие към загубените души. В себе-отрицанието си той най-явно показва, че се е посветил на вечната съдба на неговите слушатели, а в проповядването си беше фокусиран върху Христос. Въпреки, че Йоан не извърши никакво чудо, неговата откровеност, вярност и твърдост в изявяването на Божието Слово направиха служението му плодотворно и завършено.

ПРОПОВЯДВАНЕТО НА ЙОАН КРЪСТИТЕЛ (Матей 3:1-2,5-10; Марк 1:3; Лука 3:2; Йоан 1:6-8,19-20)

Ключовата фраза в проповядването на Йоан Кръстител беше **"покайте се!"**. С това той като ехо повтаряше виковете на старозаветните пророци. Посланието му беше живо и пълно с енергия, остро и продуктивно, безпощадно и нетърсещо извинение. То имаше огромно въздействие върху неговата аудитория – множествата изповядваха греховете си и се кръщаваха; бирниците и войниците питаха: **"какво да правим?"**, а фарисеите отхвърляха Божия съвет; докато накрая Ирод го арестува и обезглави.

В отговор на въпросите, които му отправяха неговите слушатели, той ги учеше на задълженията им един към друг и кръщаваше каещите се. Той им казваше да не очакват милост от Бог, ако самите те не показват милост. Той имаше послание за всеки – за бирниците, за фарисеите и за князете. Какво всеобхватно служение!

За горделивите фарисеи, които се хващаха за това, че са Авраамово потомство и отказваха да се покаят, Йоан имаше силни изобличителни думи: **"Рожби ехиднини! кой ви предупреди да бягате от идещия гняв?" (Матей 3:7)**. Днес трябва да сме внимателни, да не би да се държим като фарисеите, като имаме някаква външна изява на благочестие, а да се отричаме от силата му.

Господ е упълномощил всеки спасен вярващ да проповядва смело благовестието на Царството **(Марк 16:15)**. Важно е да подражаваме примера на Йоан Кръстител. Ефектът от неговото проповядване беше толкова голям, че някои хора го помислиха за Месия. Ударението на неговото послание не беше изцелението или просперитетата, а пълно покаяние и последващата промяна на сърцето. Тъй като истинското покаяние включва вяра в Христос, обяснимо е защо във връзка с това Йоан Кръстител говореше за идващия Месия.

ПРОРОЧЕСКО ПОСЛАНИЕ ЗА МЕСИЯ (Матей 3:11-12; Йоан 3:31; Колосяни 1:18; Лука 3:17)

В това пророческо твърдение на Йоан виждаме три ясни картини: **"лопатата"**, **"житото"** и **"плевата"**.

Лопатата (или веялката) е сечиво, което служи за отделяне на житото от плевата. Отделената от житото плевка се изгаря в огън. Лопатата е използвана да изобрази съда **(Исая 41:15-16; Даниил 2:35)**.

Житото символизира праведните, изкупените от Господа, които ще влязат във вечната си почивка. Йоан илюстрира това посредством събиране на житото в житницата.

Третата картина е плевата. Тя изобразява нечестивите грешници, които са осъдени на вечно безпокойство. Те ще бъдат събрани и хвърлени в неугасим огън. Това са двете възможни състояния във вечността, открити в пророчеството на Йоан.

На този етап от служението си Йоан Кръстител обяснява своята роля като предтеча на Христос. Той се идентифицира с пророчеството на Исая като глас в пустинята. Той беше гласа, не Самото Слово. Дълг на всеки служител е да издига само Христос.

Йоан пророкува три пъти за Месия. **Първо**: той каза: **"Оня, Който иде след мене, е по-силен от мене, Комуто не съм достоен да поднеса обувката"** **(Матей 3:11)**. Йоан пророкуваше за Един по-могъщ и по-велик от него. Той признаваше факта, че Тоя, Който иде отгоре, е от всички по-горен. Въпреки че съзнаваше важността на служението си и популярността си сред хората, той пак забележимо изразяваше своето недостойнство с пълно смирение и това пролича и от факта, че той отказа да кръсти Христос. Какъв урок за нас днес!

"и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга; също както и Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи, и да даде"

живота Си откуп за мнозина. Но който възвишава себе си ще се смири; и който смири себе си ще се възвиси” (Матей 20:27-28; 23:12)

Второ: **“Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън” (Матей 3:11).** Това е много забележително твърдение относно Месия. Йоан имаше предвид, че ако и той да ги кръщаваше с вода при покаянието, то Христос ще ги кръсти със Светия Дух и с огън. Това се изпълни съвсем буквално на Петдесетница. За да бъде кръстен някой със Светия Дух трябва да отговаря на някои условия – да бъде спасен, осветен, да и има искрен копнеж за небето, изразен в смирена молитва и силна вяра в Христос.

Трето: **“Лопатата е в ръката Му, и Той здраво ще очисти гумното Си, и ще събере житото Си в житницата, а плевата ще изгори в неугасим огън” (Матей 3:12).**

ПРЕДСТАВЯНЕ НА МЕСИЯ (Матей 3:13-17; 2 Коринтяни 5:21; Йоан 3:34; 8:29)

Христос дойде да се кръсти от Йоан Кръстител. Това е удивително, защото при Своето Въплъщение и детство, юношество и зряла възраст, Христос беше и си остана без грях. Все пак, за да изпълни това, което е право, Той се подчини на Йоановото кръщение. **“А Исус в отговор му рече: Остави Ме сега, защото така ни е прилично да изпълним всичко що е право. Тогава Йоан го остави” (Матей 3:15).**

Веднага след кръщението Си, щом излезе от водата, Божият Дух слезе на Него като гълъб и глас от небето засвидетелства: **“Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение”.** Този запис потвърждава библиейското учение за Триединството на Божеството (**Битие 1:26; 11:7; Матей 28:20**).

Христос също показва и библиейският начин за водно кръщение като **“излезе от водата”.** Кръщението е еднократно потапяне във водата в името на Отца и Сина, и Светия Дух.

Накрая, гласът от небесата изявява Бащиното одобрение на покорството на Сина. Дали ти накрая ще получиш божествена препоръка?

- 1. Какво беше служението на Йоан Кръстител?**
- 2. Какво беше главното послание, което Йоан проповядваше?**
- 3. Какво общо има между Йоан и Илия?**
- 4. Какво служение е възложено на вярващите днес?**
- 5. Какви са условията, за да получи някой кръщение в Светия Дух?**
- 6. Какъв урок научаваме от кръщението на Христос от Йоан?**
- 7. Кое библиейско събитие потвърждава учението за Троицата?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	11:27-57	Битие	31-32
Вторник	..	12	..	33-34
Сряда	..	13	..	35-36
Четвъртък	..	14	..	37-38
Петък	..	15	..	39-40
Събота	..	16	..	41
Неделя	..	17	..	42-43

Урок *ИЗКУШЕНИЕТО НА ХРИСТОС И* № 9 *РАННОТО МУ СЛУЖЕНИЕ*

Стих за запомняне: *"Понеже в това дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага"* (Евреи 2:18)

Текст: Матей 4:1-25

Веднага след кръщението Си **"Исус биде отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола"** (стих 1). При кръщението Си Той получи пълнотата на Святия Дух и Бащиното одобрение, но веднага след това дяволът се изправи срещу Него с различни изпитания. Изкушенията често идват към човека, или когато е на върха на щастието и победата, или когато е в долината на слабостта и скръбта. Скоро след като Петър направи великата си изповед на вяра, той беше изкушен да обезсърчава Исус да не отива на Голгота. Подобно Йов беше изкушен да прокълне Бога и да умре, когато се намираше в долината на болестта и загубата. Бог не ни е обещал да нямаме изпитания, докато крачим по пътя на вярата. Но Неговата вяроност не допуска да бъдем изпитани повече, отколкото е силата ни; **"но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите"** (1 Коринтяни 10:13).

Когато Духът поведе Исус да бъде изкушаван от дявола, Той нямаше за цел да провери дали Христос би съгрешил. По-скоро, това стана, за да се докаже, че Той не можеше да съгреша. Също беше необходимо Исус да се отъждестви с човечеството в неговите борби срещу греха. Само така Той можеше да стане доказан Първосвещеник, Който да ни представлява в Небето.

"Защото нямаме такъв първосвещеник, Който да не може да състрадава с нас в нашите немощи, а имаме Един, Който е бил във всичко изкушен като нас, но пак без грях" (Евреи 4:15)

ИЗТОЧНИКЪТ НА ИЗКУШЕНИЕ
(Матей 4:3,5,8,10; Яков 1:13-15; 1 Петрово 2:11)

Главният източник на изкушение е дяволът и целта му е да унижи жертвите си като ги накара да съгрешават. Той е описан по три начина: **изкусител**, **дявол** (обвинител или клеветник) и **Сатана** (противник или враг). Тези имена разкриват неговата личност и деяния. Той е реална личност, която се противопоставя, изкушава и обикаля около Божиите хора, за да ги обвини и да ги накара да съгрешават. Понякога той взема преимущество над плътта и вътрешните желания, за да отклони и подмами човека. Но ако и да се случва така понякога с падналия човек, не стана така при Христовото изкушение, защото Той не беше вътрешно покварен. Неговите изкушения идваха отвън и от физическите нужди на тялото му. Затова всеки осветен човек, който се преборва с въпроса за реалния източник на собствените си изкушения, може да се идентифицира със Святия Божий Син.

В други случаи, дяволът използва света и неговите мимолетни удоволствия, за да съблазни пътешественика към небето. Но суетната красота на този свят, без значение колко силно и настойчиво се рекламира, не може да промени курса на истински осветените Божии деца.

ОБХВАТЪТ НА ИЗКУШЕНИЯТА **(Матей 4:3-10; Евреи 4:15; 1 Йоан 2:15-17)**

Дяволът основа първите две изкушения на предпоставката: **"Ако си Божий Син..."**. Това очевидно се отнасяше за Бащиното одобрение, което Исус получи след кръщението Си. По този начин Сатана Го изкушаваше да се усъмни в това, че е Син Божий, или да извърши нещо впечатляващо, за да го докаже.

На първото изкушение: **"заповядай тия камъни да станат хлябове"**, Исус отговори: **"Писано е: "Не само с хляб ще живее човек, но с всяко слово, което излиза от Божиите уста" (Матей 4:4).**

Исус пости четиридесет дни и четиридесет нощи. Гладен и сам сред дивите зверове на пустинята (**Марк 1:13**) дяволът предположи, че Исус би бил предразположен и уязвим да задоволи желанията на плътта Си. Той изкуси Христос да действа независимо от Бог-Отец и да използва Своето Месианско помазание, за да удовлетвори Своите Собствени интереси. Това би било равнозначно на злоупотреба с положението Му на Син Божий и на задоволяване на съвсем основателна нужда по грешен начин.

В отговора Си към Сатана, Исус цитира писанията (**Второзаконие 8:3**). В конкретния контекст този цитат се отнася до неспособността на израилтяните да научат основния урок от тяхното пътуване в пустинята: че физическите нужди трябва да бъдат подчинени на духовните и на откритата ни Божия воля. Целият живот на Исус потвърждава този принцип на Царството. Веднъж Той каза:

"А Той им рече: Аз имам храна да ям, за която вие не знаете. Моята храна е да върша волята на Онзи, Който ме е пратил, и да върша Неговата работа" (Йоан 4:32,34)

Той също учеше:

"Работете, не за храна, която се разваля, а за храна, която трае за вечен живот, която Човешкият Син ще ви даде; защото Отец, Бог, Него е потвърдил с печата Си" (Йоан 6:27)

При второто изкушение Сатана влезе в измерението на религията. Той грабна Исус над светия град и Го постави на покрива на храма.

"Ако си Божий Син, хвърли се долу; защото е писано: Ще заповяда на ангелите Си за Тебе и на ръце ще Те дигат, да не би някога да удариш о камък ногата Си" (Матей 4:6, KJV)

Тъкмо от светия храм, в светия град и с цитат от Свящото Писание Сатана опитваше да провокира Исус да дръзне да извърши предполагаемото деяние. Той цитира неточно писанията въвн от контекста, като прибави **"някога"** и премахна **"да те пазят във всичките ти пътища"**, както оригиналният текст в **Псалми 91:11-12: "Защото ще заповяда на ангелите Си за тебе да те пазят във всичките ти пътища. На ръце ще те дигат, да не би да удариш о камък ногата си"**. Това беше изкушение, което провокираше тщеславието и любовта към сензации. То беше внушение да се възползваш от обещанията и да злоупотребиш с Божията закрила. Така също, като се има предвид, че евреите очакваха сензационен, вършещ чудеса Месия, такава проява би Му спечели любовта на религиозните тълпи долу. Те щяха да Го приветстват в изпълнение на пророчеството в **Малахия 3:1**. Но Христос отхвърли перспективата да бъде възхвален и прославен от хората или от тяхната повърхностна изповед, която не произлиза от действително просветлено и покаяно сърце. Той отговори на дявола:

**"Писано е още: Да не изпитваш Господа твоя Бог" (Матей 4:7),
цитат от Второзаконие 6:16**

**"Пак Го завежда дяволът на една много висока планина,
показва Му всичките царства на света и тяхната слава и казва
Му: Всичко това ще ти дам, ако паднеш да ми се поклониш"
(Матей 4:8-9)**

Това беше изкушение да притежава царствата на света и тяхната слава без да премине през страдания и преди предвиденото от Баща Му време. Без съмнение **"Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува до вечни векове"** (Откровение 11:15). Но спечелването на короната минаваше през кръста. Предложението на Сатана беше алтернатива на Божията воля и ние трябва да бъдем бдителни за такива алтернативи. Чрез пожеланието на очите и желанието за власт Сатана се опита да впримчи Исус да му се поклони и да го прослави, както беше направил с първия Адам. Каква наглост! Сатана все още копнее за слава в преследване на неговата първоначална бунтовна амбиция.

**"Тогавя Исус му каза: Махни се, Сатано, защото е писано: На Господа твоя Бог да се покланяш, и само Нему да служиш"
(Матей 4:10)**

Още веднъж Исус остана подчинен на авторитета на Божието Слово и покорен на Божията воля. Той отхвърли предложението да управлява, правейки компромис и сключвайки съглашения с дявола. Дори по-късно Той отхвърли и предложението да бъде поставен на трона от хора. За Него, единствения законен начин за установяване на Неговото Царство минаваше през победата над ада и свалянето на царството на тъмнината посредством кръста.

ЗНАЧЕНИЕТО НА ИЗКУШЕНИЯТА

Историята за изкушението в пустинята е значима по много начини за вярващите.

Първо: ние научаваме, че изкушението не е грях. Грях е ако му се поддадеш. Христос беше изкушаван, все пак не съгреша.

Второ: понеже Той беше изкушен, ние също така трябва да очакваме изкушения. Без значение колко победи сме удържали над Сатана, той няма да се предаде лесно, докато ни изкушава, точно както не се предаде лесно, докато изкушаваше Христос.

Трето: Христовата победа е пример за нас как да преодоляваме изкушенията, използвайки същите оръжия, които Той използва: Словото на Бога, Кое е мечът на Духа.

Четвърто: използвайки писанията в битката срещу Сатана, Исус утвърди Словото на Бога като окончателен авторитет по всеки въпрос относно вярата и поведението ни. При отговора на всеки въпрос и разсейването на всяко съмнение трябва винаги да прибегваме **"при закона и при свидетелството"** (Исая 8:20).

Пето: разкриваме ловкостта, с която дяволът използва писанията, за да обърка вярващите като се представя за светъл ангел. Не всяка литература, аудио или видео запис, които се позовават на Библията, са задължително от Бога. Наше задължение е да пазим себе си и да отхвърляме всякакви видео-филми, аудио-касети, книги или списания, които имат сатанински оттенък.

Шесто: вярващите трябва да отхвърлят всяко великодушно предложение отправено им от Сатана или от неговите представители. Това могат да бъдат

материални придобивки, финансово благополучие, социално положение или привилегии. Всяко щедро предложение на Сатана има единствено за цел да му даде възможност да пороби душата на неговата жертва.

Седмо: виждаме ролята на Святия Дух в преодоляването на изкушенията. Исус беше пълен със Святия Дух и Той беше воден от Духа. Ние не можем да поразим духовните сили на нечестието и греха, освен чрез силата на Духа.

Накрая: Онези, които искат да се радват на служението на светите ангели, трябва да триумфират над изкушенията и да останат без грях.

СЛУЖЕНИЕ, УПЪЛНОМОЩЕНО ОТ ДУХА

Веднага след изкушенията, Исус започна Своето трикратно служение на поучаване, проповядване и изцеление. Трябва да отбележим, че победоносния живот над греха и помазанието на Святия Дух са необходими условия за служение. Така ние виждаме връщането на Исус в Галилея и, по-късно, в Назарет, със силата на Духа:

"Духът на Господа е на Мене, защото Ме е помазал да благовестявам на сиромасите; Прати Ме да проглася освобождение на пленниците, и прогледване на слепите; Да пусна на свобода угнетените; Да проглася благоприятната Господна година" (Лука 4:18-19)

Без Святия Дух нашето служение ще бъде без масло и колелото на нашата служба пред Господа ще се завърта трудно. Служението на Христос започна от там, където свърши Йоан Кръстител. Йоан, бидейки син на свещеник, официално заяви, че Исус е свършения **"Божий Агнец, Който носи греха на света!" (Йоан 1:29)**. С това знаменателно въведение служението на Исус започна от Капернаум в Галилея.

Още в началото Той декларира трикратния призив, с който се характеризира Неговото земно служение. Първи е призивът за покаяние и достъп в царството. След това идва призивът за ученичество като необходимо условие за призива за служение и плодотворност в царството.

ПРИЗИВ ЗА ПОКАЯНИЕ (Матей 4:17; 3:2; Марк 6:12; Деяния 2:38)

"От тогава Исус започна да проповядва, казвайки: Покайте се, защото наближи небесното царство" (Матей 4:17)

Покаяние от мъртви дела и вяра спрямо Бога е един от първите основополагащи принципи в християнския живот (**Евреи 6:1**). Това беше подчертано от Йоан Кръстител и последователите, където и да отиваха, проповядваха същото послание. То също беше и основното послание на ранната църква.

"Покайте се понеже наближи небесното царство", "А Петър им рече: Покайте се, и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на греховете ви; и ще приемете тоя дар, Светия Дух" (Матей 3:2; Деяния 2:38)

Покаянието е правилото за влизане в небето и то означава обръщане на ума, волята и поведението от Сатана и греха към Бога и праведността. Благодатта от Бога, която помага на човек да направи това, е излята над всеки чрез Христос. На каещите се Бог е обещал прошка, а за тези, които отказват да се покаят, също има обещание:

вечно наказание в огненото езеро. **"...но ако се не покаете, всички така ще загинете"** (Лука 13:3).

ПРИЗИВ ЗА УЧЕНИЧЕСТВО И СЛУЖЕНИЕ

При призоваването на първите ученици Исус каза: **"Дойдете след Мене и Аз ще ви направя ловци на човеци"** (Матей 4:19). Призоваването на Петър, Андрей, Яков и Йоан беше, на първо място, призив към ученичество и, после, те трябваше да бъдат променени и да станат ловци на човеци. Исус дойде да промени не само имената им, но също характера и целите им, както направи с Петър. Никой, който не е готов да бъде променен, не може да бъде последовател на Господ. Истинският ученик винаги свършва като верен и плодоносен служител на Царството.

Отговорът на тези първи последователи на Христос е много поучителен за нас. Те се покориха с готовност и без отлагане. **"И те на часа оставиха ладията и баща си, и отидоха след Него"** (Матей 4:22). Никое съкровище не може да бъде толкова голямо, никое взаимоотношение не може да бъде толкова ценно за нас, че да не отговорим на призива на Господаря. **"Оставяне на всичко", "Отказване от всичко"** и **"Продаване на всичко"**, за да следваме Исус, са словосъчетания с близко значение и са основни изисквания за всеки последовател на Христос.

Земното служение на Христос се обобщава в следния стих: **"Исус ходеше по цяла Галилея, и поучаваше в синагогите им, и проповядваше благовестието на царството, като изцеляваше всякаква болест и всякаква немощ между хората"** (Матей 4:23). Служението Му беше балансирано, даващо разрешение на всяка духовна и физическа нужда на хората. То беше служение, което възстановяваше човека цялостно, във всяко отношение. Това е единствено приемливият, библейски пример за служение. Такова служение не може да не е плодотворно и ще устои на проверката на времето.

1. **Спомени две причини, поради които Духът поведе Исус в пустинята, за да бъде изкушаван?**
2. **Изброй източниците на изкушение?**
3. **а) Какво беше първото изкушение на Христос и каква беше скритата цел на Сатана?**
б) Как Исус преодоля изкушението?
4. **Изложи важността на Христовите изкушения за вярващите днес.**
5. **Спомени някои причини, поради които Христовото служение беше толкова успешно и плодотворно.**
6. **Каква поука за нас има в разказа за призоваването на първите последователи на Исус и техният отговор на призива?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Йоан	18	Битие	44-45
Вторник	..	19	..	46-47
Сряда	..	20	..	48-50
Четвъртък	..	21	Йов	1-3
Петък	Деяния	1	..	4-5
Събота	..	2	..	6-7
Неделя	..	3	..	8-9

Стих за запомняне: "Блажени които гладуват и жадуват за правдата, защото те ще се наситят" (Матей 5:6)

Текст: Матей 5:1-12

Евангелието на Матей правилно е наречено евангелие на царството, защото то представя Исус като Царя на Божието Царство. В предишната глава Исус демонстрира силата на Царството чрез изцеление на различни болести и мъки, причинени от господството на Сатана над човека. Като последствие, множествата Го последваха.

"А Исус като видя множествата, възкачи се на хълма; и когато седна, учениците Му дойдоха при Него. И като отвори устата Си поучаваше ги, казвайки" (Матей 5:1-2)

Исус продължи да демонстрира мъдростта на Царството чрез поучаване и проповядване. Онези, които са събрани чрез изявяване силата на Царството, трябва да бъдат поучавани и изградени чрез мъдростта на Царството. Иначе, те ще са склонни да станат разпалени, нестабилни, непродуктивни и ще бъдат оскърбление за Царството.

УСЛОВИЯ ЗА БЛАГОСЛОВЕНИЕ

Произнесените от Христос благословения над децата на Царството са наречени блаженства. Те ярко контрастират с проклетията, нанесени над всеки непокаян грешник, **"чието сърце се отдалечава от Господа" (Еремия 17:5)**. Блаженствата са за вярващите, докато проклетията са за грешниците. Още в началото на главата забелязваме разликата между множествата и учениците. Последователите бяха някога част от множествата; но техният публично заявен отклик на покорство ги изведе от съгрешаващите и светски хора и ги направи подходящи за благословение.

Във всяко от тези осем блаженства Исус посочи качества на характера, които трябва да притежава всяко дете на Царството. Най-напред има вътрешно предразположение, което, обаче, се проявява във външни и забележими действия. Царството на Бога започва от сърцето на човека. Ето защо Господ започна проповедта с благословенията, а не със заповедите. Преди човек да преживее благословението на прошката за греховете и сърцето му да се съвземе от хватката на греха и осъждението, той не може да се покори на Божиите заповеди.

Хората имат различни мнения относно това какво представлява благословението и как някой може да стане достоен за него. Но Господ не ни остави в съмнение.

"Той рече: По-добре кажи: Блажени ония, които слушат Божието слово и го пазят" (Лука 11:28)

Покорството на Бога е условието за благословение. Грешникът, който се покае за греховете си и повярва в Христос, става достоен за благословение. Достоен също е и вярващият, който отказва да отпадне от вярата и ежедневно достига нови височини, като напредва в изкачването към небето.

ХАРАКТЕРНИ ЧЕРТИ НА БЛАГОСЛОВЕНИТЕ ДЕЦА НА ЦАРСТВОТО

"Блажени нищите по дух, защото е тяхно небесното царство"

(Матей 5:3)

Първото блаженство се отнася за онези, които имат болезнено усещане, че не притежават нищо свое и смирено приемат факта, че нямат никакви духовни богатства или благодат от само себе си. Както бедния човек, така и те са духовно незадоволени и проявяват поведение на пълна зависимост от Божията сила и снабдяване. Грешникът, който е беден по дух, неприличащ на себе-праведните и горделиви фарисеи, ще дойде пред Бога с покаяние и молитва: **"Боже бъди милостив към мене грешника"** (Лука 18:13). Вярващият, който е беден по дух, ако бъде призван да служи на вярващите около него, ще се хвърли пред Бог като човек със неотложна нужда, молейки: **"един мой приятел дойде у дома от път, и нямам какво да сложа пред него"** (Лука 11:6). Бедността в духа се забелязва лесно в начина на живот и в начина на говорене:

"Сиромашът говори с умолявания, но богатият отговаря грубо"

(Притчи 18:23)

Онези, които са бедни по дух, не са горделиви, нито търсят велики неща за себе си. Те не търсят царство за себе си, нито в църквата, нито вън от нея. Небесното Царство принадлежи на такива обикновени, по детски откровени и смирени хора.

Второто блаженство е за ония, които скърбят. Те са онези, които чувстват скръб и огорчение поради грешките и недостатъците, които виждат в своя живот или в живота на другите. Това е благочестива скръб, която прави някой да усеща наскърбяването на Бога поради греха и падението на човека, за да приложи победата на Голгота в техния живот. Скръбта на Неемия и плача на Еремия за бедите на Израил са пример за такова поведение. Човек като Павел, който имаше голяма тежест и непрестанна болка в сърцето си за необърнатите, също е пример за скърбящ дух. Това не е светска мъка, а благочестива скръб, която води до покаяние и практически действия, за да се поправи грешното, поради което сърцето е съкрушено. Исус каза: **"...те ще се утешат"**. Те ще се радват като първи плодове на служението на утешение, което Христос ще доведе до край по време на хилядолетното Си царуване:

"Духът на Господа Иеова е на мене... Да наредя за наскърбените в Сион, да им дам венец вместо пепел, мир вместо плач, облекло вместо унил дух; за да се наричат дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той" (Исая 61:1,3)

На трето място Исус благослови кротките с обещанието да наследят земята. Кротостта е благодат, която дава възможност на вярващия да понесе търпеливо, без излишни протести, без желание за мъст и без злоба всякакво ощетяване, което могат да му причинят другите. То е противоположно на агресията и самозащитата. Мойсей прояви тази благодат, когато се помоли за възстановяването на Мариам (**Числа 12:3,13**). Днес ти кротък ли си? Следваш ли Господаря, Който не само изисква кротост, но и Сам я демонстрира, когато беше в човешко естество? Исус каза:

"Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм кротък и смирен на сърце; и ще намерите покой на душите си" (Матей 11:29)

Ранните вярващи приемаха тези блаженства сериозно и буквално. Когато император Юлий конфискуваше имотите им, той подигравателно разказваше: "Аз го направих, за да има помоща да станат толкова бедни, че да влязат в небето". Отговорът на вярващите беше кротко очакване на обещаното наследство.

"Припомняйте си още за първите дни, когато, откак се просветихте, претърпяхте голяма борба от страдания, кога опозорявани с хули и оскърбления, кога пък като съучастници с тия, които страдаха така. Защото вие не само състрадавахте с ония, които бяха в окови, но и радостно посрещяхте разграбването на имота си, като знаете, че вие си имате подобър и траен имот" (Евреи 10:32-34)

Христос каза, че кротките ще наследят земята. Онези, които сега със сила и неправда се държат за земното, ще го изпуснат, **"Но кротките ще наследят земята и ще се наслаждават с изобилен мир" (Псалми 37:11).**

В **четвъртото блаженство** Исус благослови онези, които гладуват и жадуват за правдата, казвайки: **"те ще се наситят" (Матей 5:6).** Това са хора, които имат силно, непреодолимо желание за праведност в техния живот и в живота на другите. След като техните грехове са били простени чрез вяра в Христа, те са продължили по-нататък, за да бъдат осветени. И въпреки че са били осветени, те все още не са се чувствали удовлетворени, докато не са били изпълнени със Святия Дух. След това са поискали даровете на Святия Дух, с които да могат да приведат в действие праведността в живота на другите. Хората в света и плътските вярващи могат да гладуват и жадуват за богатства, позиции, сила и слава. Но това е незадоволителна утеха за жадната душа. На практика, преследването на такива цели потушава жаждата за праведност в живота на вярващия. Ето защо Господ каза:

"Но първо търсете Неговото царство и Неговата правда; и всичко това ще ви се прибави"; "Но ти, човече Божий, бягай от тия неща; и следвай правдата, благочестието, вярата, любовта, търпението, кротостта" (Матей 6:33; 1 Тимотей 6:11)

"Блажени милостивите, защото на тях ще се показва милост" (Матей 5:7). В **петото блаженство** Христос посочи, че поведението и действията на децата на Царството се характеризират с благосклонност към непривилегированите, наранените и падналите. Онези, които имат чувство на състрадание, не могат да гледат братята и сестрите си в нужда и да не им протегнат ръка за помощ **(Колосяни 3:12; 1 Йоан 3:17).** Те са пълни със съчувствие и милост. Като Йосиф и Давид, те лесно прощават престъпленията на другите, дори без да бъдат помолени за това. Правейки так, те са блажени. **"Който презира ближния си, съгрешава, а който показва милост към сиромасите е блажен" (Притчи 14:21).** Такъв човек ще получи милост.

Шестото блаженство се отнася до чистотата на сърцето. **"Блажени чистите по сърце, защото те ще видят Бога" (Матей 5:8).** Те ще виждат Бог сега, във всекидневното общение с Него и също ще Го видят в бъдещото Царство, защото:

"Който обича чистота в сърцето и има благодатни устни, царят ще му бъде приятел" (Притчи 22:11)

Онези, които искат да възлязат на хълма Господен и да застанат на Неговото свято място, трябва да имат чисти ръце и непорочни сърца **(Псалми 24:4).** Чистотата на сърцето може да бъде постигната чрез осветяващата благодат от Бога, след като човек е преживял опитността на оправданието чрез вяра. Но тя може да бъде

задържана само чрез постоянно съпротивление на всяка нечистота, която се опитва да проникне през вратата на очите или ушите. Определено трябва да бъдат предприети съзнателни мерки за опазване чистотата на сърцето, като пресяваме това, което гледаме, слушаме или мислим. Чистото сърце не дава подслон на никакви грешни мотиви, мисли или чувства. То изявява святостта на живота също и по един видим, външен начин. Онези, които имат претенции за чисти сърца, а намират извинение за съмнителното си поведение, дълбоко се заблуждават. Такива хора не биха могли да видят Бог, защото **"без святост никой няма да види Господа"** (Евреи 12:14, KJV).

Седмо: "Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божи чада" (Матей 5:9). Миротворци са онези, които имат мира на Бога, защото са се помирили с Бога и живеят в мир с ближните си. Те не само се радват на това положение, но търсят мир и за другите. Както Христос примири човека с Бога чрез жертвата на Собственото Си тяло, така и миротворците жертват всичко необходимо, за да примирят грешниците с Бога. Те известяват мир, те се молят за него, те го търсят и се стремят към него (Исаия 52:7; Псалми 122:6; 34:14; Евреи 12:14).

Те не са лицемери, които прогласяват евангелието на мира на другите, докато самите те са във вражда с Бога и в постоянни конфликти с ближните си. Те се стремят към любов и единство между братята в църквата. Те нито говорят, нито действат по начин, който би могъл да доведе до разединяване на църквата. Те не клюкарстват, нито повтарят злонамерено паденията на другите.

"Който покрива престъпление търси любов, а който многодумствува за работата разделя най-близки приятели" (Притчи 17:9)

Миротворците са наречени Божи деца, защото те следват по стъпките на триединния Бог. Отец е Бог и Творец на Мира (Римляни 15:33; 1 Коринтяни 14:33). Исус, заедно с Когото миротворците са наследници на Царството, е Княз на Мира (Исаия 9:6), а Святият Дух дава плода на Мира вътре в тях (Галатяни 5:22).

Осмото блаженство е за онези, които страдат от гонения, защото са праведни и постъпват праведно. Всяко дете на Царството ще пострада от гонение в този свят под една или друга форма. Някои вярващи се опитват да избегнат преследванията, като правят компромиси със света. Такива служители се опитват да бъдат по-велики от техния Господар, Който Сам преживя гонения. Чудно е дали такива вярващи живеят благочестив живот в този нечестив свят, като не се срещат с гоненията на пророците и светиите от миналото, на които желаят да приличат? Чий ли пример следват, живеейки такъв живот на компромис?

Гоненията могат да дойдат под формата на омраза, отказване на права и привилегии, изграждане на лош имидж, конфискуване на имоти, фалшиви обвинения, грубо критикуване, отхвърляне и дори физическо малтретиране. Отговорът на вярващия на такава жестоко и несправедливо отношение разкрива истинското му вътрешно естество. Точно в такива времена той трябва да прояви: беден дух, благочестива скръб, кротост, жажда за праведност за него и гонителите му, милост, чисто сърце и миротворство.

Чрез гоненията светът ни изпитва, дали наистина нямаме нищо от него в нас. Нашето наследство е Небесното Царство.

СЪВЕТ КЪМ ГОНЕНИТЕ

"Блажени сте, когато ви хулят и ви гонят, и говорят против вас лъжливо, всякакво зло заради Мене; радвайте се и веселете се,

защото голяма е наградата ви на небесата, понеже така гониха пророците, които бяха преди вас” (Матей 5:11-12)

В заключение на блаженствата, Господ даде на гонените съвет, който надхвърля конкретното време. Вярващите трябва да се радват и да се считат щастливи и блажени, когато преживяват гонения. Такава радост е възможна единствено, ако човек се е отделил напълно от света и е фокусирал ума си върху горното. Плътските християни не могат да се радват по време на гонение. Онези, които използват материалния просперитет и външната показност като стандарт за небесно благословение, изгубват радостта си по време на преследване и отстъпват от библейското поучение за гоненията.

Но нека ония, които страдат, да са сигурни, че е заради правдата, и че обвиненията, с които светът ги напада, са фалшиви. По никакъв начин един престъпник, изправяйки се пред справедливата отплата за греховете си, не може да претендира за блаженството на гонените.

Накрая, преследваните вярващи не трябва да имат жажда за отмъщение и трябва да избягват всяко насилие. В блаженствата Христос подчертава духовната природа на Божието Царство и разкрива колко е безмислено да се спечели света за сметка на небето. Човек достига всичко, което може в този свят, чрез битки и планиране и по също такъв труден начин успява да задържи достигнатото. Може ли всичко това да се сравни със славните награди, за които говори Исус? Учениците трябва да следват примера на Своя Учител, Който издържа гоненията като агне, което не издава глас пред стригачите си. Това е пътя на благословието.

- 1. Какво е блаженство?**
- 2. Припомни условията за благословение.**
- 3. Изброй осемте блаженства в днешния урок и съответните им награди.**
- 4. Дай примери на библейски персонажи, които проявяват следните качества на характера:**
 - а) благочестива скръб**
 - б) кротост**
 - в) милост**
- 5. Какво трябва да е поведението на вярващите към гоненията и гонителите?**
- 6. а) Сравни наградата на бедните по дух с тази на гонените заради правдата.**
б) Какво ни учат тези подобни награди за окончателната съдба на всички истински вярващи?

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Деяния	4	Йов	10-12
Вторник	..	5	..	13-14
Сряда	..	6-7:1-16	..	15-17
Четвъртък	..	7:17-60	..	18-19
Петък	..	8	..	20-21
Събота	..	9	..	22-23
Неделя	..	10	..	24-26

Стих за запомняне: "Защото всеки път, когато ядете тоя хляб и пиете тая чаша, възвестявате смъртта на Господа, докле дойде Той" (1 Коринтяни 11:26)

Текст: Матей 26:17-30; 1 Коринтяни 11:23-34

Господ Исус даде две важни постановления, които буквално да се спазват от всички вярващи. **Първото** беше водното кръщение - еднократна церемония, с която се символизира отъждествяването на вярващия с Христос в Неговата смърт, погребение и възкресение. То трябва да се направи, когато някой се покае, прояви спасителна вяра в изкупителната кръв на Христос и получи благодат да живее живот над греха. **Второто** постановление е това, което ще изучаваме днес – Господната вечеря, постоянно спазвана наредба, постановена от Самия Господ и заповядана за всички новородени вярващи.

Внимателното изучаване на евангелията е разкрило, че най-значими за християнската вяра са записите на Матей, Марк, Лука и Йоан, които представят живота на Спасителя от различни гледни точки. Важно е да се отбележи, че всеки от тях е записал това важно събитие в живота на Господ Исус Христос. Освен това, апостол Павел, който беше обърнат няколко години след възнесението, също имаше откровение за Господната вечеря, което записа (**1 Коринтяни 11:23-24**).

ОТ ЕВРЕЙСКАТА ПАСХА КЪМ ХРИСТИЯНСКАТА ГОСПОДНА ВЕЧЕРА

Всяка година Христос спазваше еврейската Пасха, която беше възпоменание на великото избавление на израилевите чеда (**Изход 12:1-37,41; Матей 26:17**). Този обред сочеше към бъдещата изкупителна жертва на Месия. Няма много информация, свързана с това събитие през първите две години от Христовото служение, но последната Пасха е толкова незабравима и забележителна, че записаното за нея отеква в евангелията и посланията.

Господната вечеря беше установена по време на последната Пасха на Господ с Неговите ученици. Това е така, защото между тях има връзка. Пасхата се празнуваше като възпоменание на великото избавление, чрез което Бог изведе израилтяните от Египет. Кулминационната точка в събитието на Пасхата беше убиването на пасхалното агне без недостатък, което символизираше заместващата жертва. Тя беше постановена почти три хиляди години преди времето на Христа. Господ спазваше този обред преди две хиляди години и многократно повтаряше неговото значение. В онази нощ Той обяви, че скоро ще се извърши Великата Жертва на истинският Божий Агнец, Който идва да отмахне греха на света. Затова Господ Исус постави началото на Господната вечеря и замести Пасхата с нея. Отсега нататък ние трябва да възпоменаваме Христовата заместваща жертва и това става по време на Господната вечеря (**Лука 22:14-20**). Господната вечеря се различава от Пасхата по това, че тя не се извършва веднъж в годината, а "**колкото и често (или всеки път)**" (**1 Коринтяни 11:25-26**). След Христовите страдания на кръста беше сложен край на спазването на Пасхата, както и на другите старозаветни закони и постановления (**Еремия 31:31-34; Евреи 10:1,14-20**). Господната вечеря днес е постановена, за да се празнува постоянно от изкупените за възпоменание на Христовата смърт.

БИБЛЕЙСКИЯТ РИТУАЛ

За Господната вечеря се използват два символа, а именно, безквасен хляб и плода на лозата. Квасът означава мая. В старозаветните времена той винаги е

символизира грех. Безквасният хляб е символ на "безквасното" (безгрешно) тяло на Христос **"което е разчупено"** за нас. Затова ще бъде погрешно да използваме при Господната вечеря хляб, замесен с мая. Все пак, безквасния хляб е само символ, а не истинското тяло на Христос.

Плодът на лозата символизира кръвта на Христос, която се проля **"за прощаване на греховете"** (Матей 26:28). Това даде Исус на последователите Си, след като беше благословил и раздал разчупения безквасен хляб. Отново това е само символ, а не истинската кръв на Христос. Ще бъде погрешно да заместим сокът от грозде с ферментирало и упойващо вино, както и с някакъв друг сок, вода или течност. В действителност, сокът от грозде ще бъде използван дори и когато имаме вечеря с Господа след грабването – на Сватбената Вечеря на Агнето (Матей 26:29). Това са единствените одобрени от Господ символи.

Христос заповяда регулярното спазване на това постановление **"докато дойде Той"** (Лука 22:19-20). И всеки вярващ трябва редовно да участва в този библиейски ритуал (Матей 16:26-27; 1 Коринтяни 10:16-17). Ранната църква правеше така (Деяния 2:42,46; 20:7). Вярващите в Христос трябва да участват в Господната вечеря редовно. Все пак, няма закон в Новия завет, който да указва колко често трябва да се спазва този обред.

Целите на Господната вечеря са: за възпоменание на Неговата смърт (Лука 22:19; 1 Коринтяни 11:26; Исаия 53:5); и в очакване на обещаното Му завръщане (1 Коринтяни 11:26; Йоан 14:1-3). Като вземат участие в нея, вярващите се събират, за да погледнат *нагоре*, към небето (1 Коринтяни 11:23; Деяния 7:55-56); *назад*, към кръста (1 Коринтяни 11:28; 5:6-8; 10:21) и *напред*, към Неговото завръщане и вечното общение с Него (1 Коринтяни 11:26; Откровение 19:7-9).

Тъй като Господната вечеря е за църквата и християните, към нея не може да се подходи небрежно, равнодушно или неподготвено. Тя винаги се предхожда от лична подготовка, точно както и старозаветната Пасха се предхождаше от седемдневна липса на квас в хляба и домовете на евреите. Крайно необходимо е новозаветната Господна вечеря да бъде предшествана от последователна святост и погнуса от зло и грех. Който и да дойде към масата, за да вземе Господна вечеря, трябва да изпитва себе си, за да не яде недостойно. Цялостната самопроверка на живота, поведението, характера, думите, мислите, сърцето и дори мотивите, не бива да се разменя срещу желанието да участваме в Господната трапеза. Второ, църква, която е пълна с подозрения, неприязън, клюки, злословене, широко-разпространено лицемерие, подмазване и язвителност, не трябва да пристъпва до Господната трапеза преди да се очисти, изповяда, покае, възстанови и обнови.

ПОСЛЕДСТВИЯ ЗА НЕДОСТОЙНО УЧАСТВАЩИТЕ

Последствията за недостойно участващите в Господната вечеря са пагубни както за църквата, така и за всеки член поотделно.

"Затова, който яде хляба или пие Господната чаша недостойно, ще бъде виновен за грех против тялото и кръвта на Господа. Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата; защото, който яде и пие без да разпознае Господното тяло, той яде и пие осъждане на себе си. По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали" (1 Коринтяни 11:27-30)

Първо, недостойният участник е виновен за престъпление срещу свещеността на постановената Господна вечеря. Той е виновен за презрение срещу тялото и кръвта на Господа. Той осквернява обряда и по този начин разпъва още веднъж Спасителя. И вместо да бъде очистен и изцелен от Неговата кръв, той става виновен за кръвта на Господа. Това е договор със смъртта и разорението. Това е посяване за плътта, от което непременно ще бъде пожъната поквара. Голямата опасност, която си навлича

такъв човек е, че той **"яде и пие осъждане на себе си"**. Той предизвиква Бога и несъмнено ще си навлече наказанието Му.

Достатъчно ужасно е, че наказанието може да бъде и под формата на смърт – физическа, духовна и вечна смърт. А смекчената му форма може да се прояви в болести и немощи. **"По тая причина мнозина между вас са слаби и болнави, а доста и са починали"** (1 Коринтяни 11:30).

Дали Божият гняв срещу непочтителните ще разубеди святите, ревностни и верни християни да вземат участие в този свет обред? Със сигурност не. Бдителните християни, чакащи Господа в святост, трябва да бъдат насърчавани да участват в Господната трапеза и да се радват на благословенията от това, но не и без да изпитват себе си.

ИЗПИТВАНЕ НА СЕБЕ СИ ПРЕДИ УЧАСТИЕ В ГОСПОДНАТА ТРАПЕЗА

"Но да изпитва човек себе си, и така да яде от хляба и да пие от чашата" (1 Коринтяни 11:28)

Самопроверката представлява да се огледаш в Божието огледало и да одобриш това, което виждаш. По този начин, участникът би взел под внимание свещеността на този свет обред и би съпоставил своите собствени мисли, съвест, мотиви и стил на живот. Такова само-изпитване е и необходимо, и полезно, когато християнинът възнамерява да вземе Господна вечеря.

За достойните участници и църкви благословенията са многобройни. Ритуала води до единство и любов между братята и потушава борбите и съперничеството (1 Коринтяни 10:16-17; 11:16-30). Когато Господната вечеря е отслужена с цялото ѝ духовно значение, тя носи благодат и пълнота в живота на участващите. Всички благословения, произтичащи от Христовата смърт, биват наново освободени в живота на вярващите, чрез пробуждащото възпоменание на Господната трапеза. Докато недостойното приемане привлича болестите, със сигурност истинските вярващи, които приближават достойни Господната трапеза, ще получат изцеление, здраве и духовна енергия. Истинското спазване на този обред от истински вярващи ще донесе живот, при това изобилен, докато Господ дойде да ни вземе у дома.

- 1. Кои са двата главни ритуала, оставени ни от Христос?**
- 2. Защо мислиш, че е отделено такова място в Новия завет за описанието на това събитие в живота на Христос?**
- 3. Каква е връзката между Пасхата и Господната вечеря?**
- 4. Какви символи се използват при Господната вечеря и какво изобразяват те?**
- 5. Каква е целта на Господната вечеря?**
- 6. По какъв начин вярващите трябва да доближават Господната трапеза?**
- 7. Какви са последствията от недостойното участие в Господната вечеря?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	1 Коринтяни	7	Левити	21-22
Вторник	..	8-9	..	23-24
Сряда	..	10	..	25
Четвъртък	..	11	..	26-27
Петък	..	12-13	Числа	1-2
Събота	..	14	..	3
Неделя	..	15	..	4

Стих за запомняне: "Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар" (Марк 16:15)

Текст: Деяния 16:1-15

"И яви се на Павла нощем видение: един македонец стоеше та му се молеше, казвайки: Дойди в Македония и помогни ни. И като видя видението, веднага потърсихме случай да отидем в Македония, като дойдохме до заключение, че Бог ни призовава да проповядваме благовестието на тях" (Деяния 16:9-10)

Църквата днес има голяма нужда от видения за мисии. Църква без видение е църква без мисия. Човекът с видение е надеждата на множества изгубени овце, които очакват добрата вест на спасение.

Мисиите са тема, върху която задълбочено трябва да размишляват всички членове на църквата. Ние имаме нужда от видение за мисии днес. Църквата трябва да осъзнае нуждата си да бъде мисионерска църква. Работата на църквата не е ограничена от окръжаващата я среда. Тя се разпростира "навсякъде под слънцето". Исус умря за целия свят и евангелието е както за евреите и гърците, така и за варварите. Бог иска да достигне всяка нация. Той очаква новообърнати **"от всеки народ и всички... езици" (Откровение 7:9).**

Църквата трябва да бъде мисионерска църква. Бог очаква всеки християнин да бъде мисионер или да се ангажира с някаква мисия – национална или задгранична. Църквата трябва да свидетелства навсякъде по света за спасителната сила на Христос. Християнската вяра е родена в мисиите, разпространява се чрез мисиите и напредва чрез мисиите. Църква, която загърбя мисионерството, без съмнение е изгубила пътя, по отношение на цялостното Божие Слово.

Истинското християнство е разширяващо се, не е само за подбрани хора. Църквата, която не е мисионерска, ще успее само да изгради империя около себе си – тя няма да порасне. Църквата, която няма видение за спасението на света не може да се радва на всички благословения от Бога. Църквата, която достига непознати територии, е църква, която знае и върши свършената воля на Бога. Очевидно, не всички ще бъдат призвани на мисионерското поле, но всички могат да участват в мисионерските проекти на църквата.

ЗАПОВЕД ЗА МИСИИ

(Деяния 1:8; Матей 28:19; Деяния 9:15; 26:16-17)

За служителите в Библията най-важното бяха мисиите – служение на хората, в собствената им културна среда и на собственото им географско местоположение. Мисиите са също главната грижа на Господ, най-общо наричана Великото Поръчение. На Църквата е заповядано: **"Идете, прочее, научете всичките народи... Идете по целия свят и проповядвайте благовестието на всяка твар... и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята" (Матей 28:19; Марк 16:15; Деяния 1:8).**

За Бог не съществуват национални граници. Той заповяда: **"Идете по целия свят"**. И тъй, Бог очаква от Църквата да потърси изгубените, било близо или далеч. Господ, преди Неговото възнесение, беше дълбоко загрижен за Неговите овце, които

бяха извън стадото. Той гледаше напред, към стадо с Един Овчар, съставено от всякакви хора, раси и езици. Апостол Павел, един мъж на дълга, показва мисионерски дух като каза: **"Имам длъжност към гърци и към варвари, към учени и към неучени; и така, колкото зависи от мене, готов съм да проповядвам благовестието и на вас, които сте в Рим"** (Римляни 1:14-15). Днес има "македонски вик" от Африка, Америка, Европа и Азия. И Господ казва: **"Кого да пратя? и кой ще отиде за Нас?"** (Исая 6:8).

ЦЪРКВА С МИСИЯ (Деяния 13:1-3; 10:9-22,34-35; 15:40-41; Галатяни 2:8)

Господ показа на ранната Църква Неговата посветеност на мисиите. Той изпрати главните работници и ключовите водачи на мисии. Призивът и задачата на Павел бяха силно ориентирани към мисионерство. Направо след неговото обръщане, Господ недвусмислено насочи живота му в служба за обръщане на езичниците.

"А Господ му рече: Иди, защото той ми е съд избран да разгласява Моето име пред народите и царе и пред израилтяните... Но стани и се изправи на нозете си, понеже затуй ти се явих, да те назнача служител на това, че си Ме видял и на онова, което ще ти открия, като те избавям от юдейския народ и от езичниците, между които те пращам" (Деяния 9:15; 26:16-17)

Павел беше изпратен като истински мисионер сред езичниците. По-късно призивът му се поднови, когато ангел от Бог се появи пред него на сън и го насочи да отиде в Македония и да проповядва евангелието там **(Деяния 16:10)**.

Апостол Петър, един от стълбовете на ранната Църква, също имаше мисионерски призив. Въпреки че той прекара живота си предимно измежду евреите, Бог му даде видение, с което го насочи да отиде в обществото на езичници в Кесария, в дома на Корнилий. Господ показа изрично бремето си за мисии, като директно изпрати един от апостолите Си до езичниците.

Христос, като се явяваше след възкресението, показва голямото бреме, което носеше за душите извън пределите на конкретното географско местоположение. Той изпрати Църквата не само до Ерусалим, Юдея и Самария, но и до краищата на земята: **"Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели за Мене както в Ерусалим, тъй и в цяла Юдея и Самария, и до края на земята"** (Деяния 1:8). Целта на Светия Дух, когато говори на църквата в Антиохия и поиска отделянето на Савел и Варнава, беше предстояща мисия.

"А в антиохийската църква имаше пророци и учители: Варнава, Симеон, наречен Нигер, киринеецът Луций, Манаин, който беше възпитан заедно с четверовластника Ирод и Савел. И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал. Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха. И така те, изпратени от Светия Дух, слязоха в Селевкия, и оттам отплуваха за Кипър" (Деяния 13:1-4)

По същество Павел беше натоварен с изграждането на Църквата в целия езически свят и той го споменаваше от време на време.

Неевангелизираните копнеят за възможността да чуят благата вест. Нивите са бели за жетва. Две хиляди години след като Исус проля Своята кръв, милиони души

са все още в тъмнина. Защо тогава Църквата седи в люлеещи се столове със скръстени ръце? Това ще струва скъпо!

Раскин, светски арт-критик и писател, удря верния акорд, като казва: *"Този, който има знание, което е от основно значение за добруването на ближните му, има тежкото задължение да им предаде това знание. Няма никакво значение кои са тези хора или къде живеят, дали осъзнават тяхната нужда или колко неудобства и средства ще струва достигането им"*. Какво предизвикателно изявление!

Истинската духовна църква обикновено гледа отвъд нейните местни граници. Писанието ясно учи, че посланието на благовестието трябва да бъде разнесено по целия свят. Дори Каиафа, първосвещеника, говори чрез Господнето слово за заместващата смърт на Исус: **"...ните вземате в съображение, че за вас е по-добре един човек да умре за хората, а не да загине целият народ. Това не каза от себе си, но бидейки първосвещеник през оная година, предсказа, че Исус ще умре за народа, и не само за народа, но и за да събере в едно разпръснатите Божии чада"** (Йоан 11:50-52).

Комунистите, например, бяха готови на всякаква жертва, в името на тяхната гарантирана бъдеща победа. Те вярваха, че търсят доброто в човечеството, и затова бяха готови да жертват всичко за реализиране на амбициите си. Всеки от нас, който е получил изкупителна благодат от Бога, има дълг към онези, които все още не са евангелизирани. *"Спасен, за да служи"* трябва да бъде девизът на всеки член на църквата.

ПЛАНИРАНЕ НА МИСИИ (Деяния 11:22-27; 8:1)

Нуждата от внимателно планирани и мъдро изпълнени мисионерски програми не може да бъде пренебрегната. Църквата днес има нужда от подробни и мощни мисионерски стратегии.

Значителна част от църковния капитал трябва да бъде използван за мисии. Видението на църквата за мисии ще определи товара за мисии, а товарът за мисии ще определи бюджета за мисии. Мисиите струват! Християните, които са в родните си страни, може да се наложи да пожертват семействата си, приятелите си, познатите си и светлите си перспективи. Църквата твърде често е изправена пред трудния избор дали да задържи работници с доказани качества, на които може да се разчита, или да ги прати жертвоготовно на мисионерското поле. Каквато и да е цената на мисионерството, никога не може да е твърде висока. Бог имаше Един единствен Син и Той Го изпрати като мисионер в света. Когато видението на църквата за мисии се проясни, Бог ще започне да напътства водачите на църквата да отделят хора за мисиите, както направи това в антиохийската църква **(Деяния 13:2-4)**.

Мъжете и жените, които ще занесат евангелието до краищата на земята, трябва да бъдат мъже и жени на дълбоко посвещение и убеждение. Истинското мисионерство не е отиване в чужда земя в търсене на приключения, на впечатления от пътуване, на нови преживявания или на слава, която получават тези, които правят необикновени жертви, тъй като тези мотиви не могат да подхранват мисионера дълго време. Онези, които се предават на мисиите или на поддръжката на мисиите, не трябва да бъдат мотивирани от дух на конкуренция или желание за слава. Онзи, който иска да извърши последователна и устояваща мисионерска работа, трябва да се предаде на Бог, на Неговата кауза, на Неговото Слово и на Църквата. Цената за преуспяването на мисионерското поле е отдаденост. Не е достатъчно да отидеш на мисия заради възторга и вълнението от стъпването на чужда земя. Има нужда от една непоколебима цел, конкретен призив и фокусирани върху Христос мотиви, за да напредваш през превратностите на мисионерското поле.

ПРИЗОВАВАНЕ НА МИСИОНЕРСКОТО ПОЛЕ (Деяния 13:1-3; 16:9-10; 11:22-26)

Как някой може да бъде призван на мисионерското поле? Виждаме Господното работене с Павел, един от най-великите мисионери в историята на Църквата. **"И яви се на Павла нощем видение: един македонец стоеше та му се молеше, казвайки: Дойди в Македония и помогни ни. И като видя видението, веднага потърсихме случай да отидем в Македония, като дойдохме до заключение, че Бог ни призовава да проповядваме благовестието на тях"** (Деяния 16:9-10).

Друг начин да доловим мисионерския призив е чрез църквата. **"И като служеха на Господа и постеха, Светият Дух рече: Отделете ми Варнава и Савла за работата, на която съм ги призовал. Тогава, като постиха и се помолиха, положиха ръце на тях и ги изпратиха. И така те, изпратени от Светия Дух, слязоха в Селевкия, и оттам отплуваха за Кипър"** (Деяния 13:2-4). Господ може да говори на църквата, посочвайки по този начин хора, които се предполага да отидат на мисионерското поле. Все пак, не всички сме ръководени от видения. Може да има настойчиво желание или убеждение за призив на мисионерското поле. Бог може да използва всеки от тези начини, за да ни призове за мисия.

Отдадеността на мисията не може да бъде заменена с нищо. Господ не може да толерира Църква, която презира мисиите. Пренебрегването на мисиите има тежки последствия. Йона е преобраз на ония, които пренебрегват мисията си. Той не питаеше ни най-малко съчувствие към душите отвъд националните си граници. Но Бог настоя той да отиде на мисия, за да достигне сто и двадесетте хиляди души в Ниневия. Бог показва на Йона, че ако ние отидем на мисии, езичниците ще се покаят и ще се обърнат към Господа. И ако Неговата Църква или служители се бавят или съвсем отказват, Бог не поглежда одобрително. Един кит погълна Йона и чак след три дни го избълва. Днес, пренебрегването на мисиите навлича Божието негодувание и оставя молитвите ни без отговор.

За да извърши вярно мисионерската работа, църквата трябва да се посвети на последователна, систематична и добре-построена мисионерска програма. Бог ще благослови църква, която има видение за целия свят, в достигане на милиони души в полето за мисии.

- 1. Защо днес имаме нужда от видение за мисии?**
- 2. Какво е мястото на мисите в служението на църквата?**
- 3. Каква е важността на мисиите за изпълнение на Великото Поръчение?**
- 4. Изброй четири неща, които трябва да направи църквата, за да постигне мисионерските си цели?**
- 5. Кажете две важни качества, които трябва да притежават потенциалните мисионери?**
- 6. Спомени някои библейски примери за мисионерство?**
- 7. Какво е последствието от пренебрегването на мисионерството?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	Ефесяни	1-2	2 Летописи	35
Вторник	..	3-4	..	36
Сряда	..	5-6	Ездра	1-2
Четвъртък	Филипяни	1-2	..	3-4
Петък	..	3-4	..	5-6
Събота	Колосяни	1-2	..	7
Неделя	..	3-4	..	8

Стих за запомняне: *"В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда" (1 Коринтяни 16:2)*

Текст: Битие 14:17-24; 28:16-22; Малахия 3:7-18; 1 Коринтяни 16:1-3

Тази седмица ще се фокусираме върху едно от поученията на Божието Слово, а именно, десятъци и дарения. Още в началото трябва да кажем, че принципът за даване на десятъци и дарения на Господа е вечен. Той дойде преди Закона. Той е в сила през цялото време, за всички хора и всяка епоха. Десятъците и даренията не са нито особеност на диспенсацията на Закона, нито приоритет на диспенсацията на Благодатта. Ще проучим началото им толкова грижливо, че всички извинения ще изгубят почва под краката си и няма да **"бъдем вече деца, блъскани и завличани ... чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамнителни хитрости"** (Ефесяни 4:14). Нещо повече, благословието от даването на десятъци и дарения ще бъде толкова старателно обяснено, че ние всички ще навлезем в новите зелени пасища на просперитета, изобилието и богатството.

БИБЛЕЙСКИЯТ ОБИЧАЙ НА ДАВАНЕТО НА ДЕСЯТЪК

Преди закона, светиите на Бога даваха техните десятъци на Бога. Около 430 години преди Закона да беше постановен, Авраам, Божият приятел, идваше от победата си над петимата царе, когато срещна Мелхиседек, праведният цар на Салим. Поведението на тези мъже при тази съдбовна среща полага истинската основа на обичай, който Бог беше решил да утвърди до вечни векове. В **Битие 14:18-20** четем **"Така и Салимският цар Мелхиседек, който беше свещеник на Всевишния Бог, изнесе хляб и вино та го благослови, казвайки: Благословен да бъде Аврам от Всевишния Бог, Създател на небето и на земята; благословен и Всевишният Бог, който предаде неприятелите ти в твоята ръка. И Аврам му даде десетък от всичко"**.

Пак преди Закона, Яков, внукът на Яков, също даде десетък от всичките си притежания: **"и тоя камък, който изправих за стълб, ще бъде Божий дом; и от всичко, що ми дадеш, ще дам десетък на Тебе"** (Битие 28:22).

По времето на Закона, в Мойсеевите дни, Бог постанови десятъка. Той даде Своето неоспоримо одобрение на извършеното от Авраам и Яков. **"Всеки десетък от земята, било от посевите на земята, или от плода на дърветата, е Господен; свет е Господу"** (Левити 27:30). Това е заповед и има задължителен характер.

Също, по времето на пророците, Бог, чрез Малахия, подведе под отговорност цялата израилтянска нация, казвайки: **"Донесете всичките десетъци във влагалището, за да има храна в дома Ми; И опитайте Ме сега за това, казва Господ на Силите, дали не ще ви разкрия небесните отвори, да излея благословение върху вас, тъй щото да не стига място за него"** (Малахия 3:10).

И в Новия Завет ние виждаме Исус Христос да подпечатва тази благородна практика, която Бог щедро възнаграждава. Ако даването на десетък е погрешно или е поставено под въпрос, Христос нямаше да го одобри. Изхождайки от Своето познание на Божия ум и воля по всеки въпрос, включително и относно десятъка, Исус каза: **"Горко вам книжници и фарисеи, лицемери! Защото давате десетък от**

гйозума, копъра и кимиона, а сте пренебрегнали по-важните неща на закона - правосъдието, милостта и верността, но тия трябва да правите, а ония да не пренебрегвате” (Матей 23:23).

По този начин, тази тема, по която все още има много погрешни разбирания, практически се радва на вниманието на цялата Библия. Какво убедително доказателство за всеки искрено търсещ поклонник на Бог! И какво предизвикателство за всички онези, които изопачават Божието Слово!

Каква е тайната на преуспяването? Даване. Каква е същността на библейското даване? Библейското даване е фокусиране върху възможността да се спечелят материални ресурси и готовност те да бъдат използвани по най-добрия начин за Божието Царство. Вярващият е отговорен за Божиите материални и финансови активи и той е призван да живее живот на даване. Този начин на живот далеч превъзхожда даването на десятък, който е минимума за даване.

ХРИСТИЯНСКО НАСТОЙНИЧЕСТВО

Разбирането на библейското учение за настойничеството ще ни доведе до предаване на всичките ни материални богатства в ръката на Бога и ще ни направи да даваме на Бога с радост и благодарност. Християнският настойник се е предал на Бога и използва притежанията си за Божия слава, като позволява на Бог да заеме първо място в живота му.

Нашето даване не трябва да е неохотно, а радостно. Даването е едно от най-големите предизвикателства на християнския ни живот и едно от най-големите привилегии, на които можем да се радваме като вярващи. Все пак, на мнозина тепърва им предстои да открият великия потенциал на даването. Много църкви и християнски служители изпитват недостиг на средства. Много църковни проекти и евангелизационни програми са възпрепятствани от липса на средства. Защо това е така? Защото на мнозина все още им предстои да проумеят библейското учение за настойничеството и библейския принцип на даването. Липсата на пари не е проблем; истинският проблем е неясното разбиране на нашите отговорности като настойници на Божиите пари.

Има християни, които мислят, че десятъка е всичко, което Бог изисква от тях. Но уви! Те грешат. Десятъкът е само най-малкото, което Бог очаква от тебе. Бог е благодатен и пълен с всякакви милости, така че заслужава най-малко това. Християнинът може да даде на Господа много повече чрез доброволно даване, даване от любов, даване от благодарност и жертвоготовно даване.

Даването на десятък от приходите ти и даренията (доброволни, благодарствени, жертвени и т.н.) са жизненоважен аспект на твоето християнско даване. Това е така, защото то показва на практика твоето разбиране на факта, че всичко принадлежи на Бога. Твоите десятъци и дарения са **"благоуханна миризма, жертва приятна, благоугодна на Бога"** (Филипяни 4:18).

Даренията и десятъците са повече от задължение, което някои изпълняват механично. Бизнес партньора ти очаква дивиденди в края на месеца. Никой не очаква банката да му плати лихва за пари, които не е депозирал в нея. Обаче някои християни очакват Бог да ги благослови финансово, докато те все още не са се посветили на Него в даването. Мнозина пеят: *"Вземи златото и среброто ми, не искам да задържа и лепта"*, само за да смръщят вежди всеки път, когато се изправят пред възможността да проявят любовта и посвещението си на Бога.

Даването не се измерва с количеството пари, които даваш. Вярващите от Македония, въпреки дълбоката си бедност, даваха на Господа: **"макар и да търпят голямо утеснение, пак великата им радост и дълбоката им беднотия дадоха повод да преизобилва богатството на тяхната щедрост"** (2 Коринтяни 8:2). Има случаи, когато някои дават обет на Бога без да знаят как ще го изпълнят, но

скоро Бог им дава такава изобилие, че дори им остава след като са изпълнили обрека си. Това показва, че даването е постъпка (риск) на вяра. И Бог винаги е верен.

НАЧИН НА ДАВАНЕ НА ДЕСЯТЪК И ДАРЕНИЯ

Какви мисли трябва да ангажират ума ти, когато даваш своя десятък и дарения?

Първо: трябва да даваш приоритет на даването за Бога, когато планираш своя бюджет седмица след седмица и месец след месец. Трябва да си изградиш навик да даваш първо на Бога, преди да харчиш за лични или семейни нужди. **"Почитай Господа от имота си и от първаците на всичкия доход. Така ще се изпълнят житниците ти с изобилие и линовете ти ще се преливат с ново вино"** (Притчи 3:9-10). Бог очаква да Му даваш първите плодове от твоите доходи или печалби. На практика, това означава да дадеш на Бога преди да започнеш да харчиш това, което Бог ти е дал. Мнозина, които с убеждение и готовност желаят да дават на Бога, често не успяват да изпълнят това свое задължение, защото го отлагат само за мъничко. И докато се мотаят, някоя друга привидно неотложна нужда изниква ненадейно и те се озовават в затруднение да изпълнят финансовите си задължения към Бога. Даването на **"първите плодове"** е библейският начин за даване. Дай първо на Бога!

Второ: планирай да дадеш. Не давай случайно. Давай систематично. Апостол Павел ни наставлява: **"В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда"** (1 Коринтяни 16:2). Тук апостол Павел увещава вярващите да планират даването си, така че **"всичко да става с приличие и ред"** (1 Коринтяни 14:40). Всичко, което е необходимо за това, е разум и здрав разсъдък. Библията ни помага да планираме лесно, като наставлява всеки вярващ да задели от седмичния си или месечен доход онова, което е решил да даде. А църквата дава възможност на членовете си да се упражняват в даване седмица след седмица.

Трябва съвсем малко въображение, за да разберем, че някой може да дава десятъците си и даренията си под формата на чекове. Търговецът или бизнесменът, който печели пари много пъти на месец, може да реши да държи 10% от спечеленото в отделна сметка за десятъци, която да може в края на месеца да бъде изтегляна и занесена в Божия дом. Очевидно няма никакви строги и догматични правила. Всеки човек може лично да планира с Божията мъдрост как да дава редовно и систематично.

Трето: Ти трябва да положиш съзнателни усилия да даваш, независимо от специфичността на положението ти. Библията ни казва: **"В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си..."** (1 Коринтяни 16:2). Дали Бог очаква само от милионерите да си дават десятъка? Какво да кажем за онези, които нямат пари или имат само малко? Непроменящото се Божие Слово остава в сила за всички: **"всеки от вас да отделя..."**. Какъвто и да си ти – направи съзнателни усилия. Търговецът може да възприеме начин на даване, който е най-добър за него. Студентите не са изключени от даването. Бедните също трябва да направят съзнателни усилия да дават. Всички ние трябва да даваме.

Четвърто: давай редовно и вярно. От вярващите не се очаква да дават само, когато в църквата се поставя специално ударение върху това. Библейският начин на даване повтаря думите на апостол Павел: **"В първия ден на седмицата всеки от вас да отделя според успеха на работите си, и да го има при себе си, за да не стават събирания, когато дойда"** (1 Коринтяни 16:2). Някои дават само когато им се напомни. Други дават, само когато чувстват, че имат достатъчно; а трети, само когато имат излишъци. Бог не очаква от нас да сме непоследователни и нередовни в даването. Ние трябва да даваме постоянно.

Пето: направи даването си част от твоето поклонение. Идвайки седмица след седмица в църквата, ти можеш да добавиш повече практичност и красота на

поклонението си, давайки в служението на поклонение. Бог иска да Му служим не само с молитвите и хвалението, а също и с даването. Можеш да вземеш решение никога да не идваш с празни ръце пред Бога (**Второзаконие 16:16**).

Накрая: давай благодатно. Нужна ти е благодат, за да даваш. Не давай десетъците си и даренията си механично. Когато Божията благодат изпълни живота ти, ти винаги ще искаш да даваш с радост и от сърце. Не давай като че ли си под закон. Давай благодатно. Нека Божият Дух те води в даването ти и тогава ще откриеш несметните благословения, които Бог е запазил за радостните дарители.

Даването е като инвестиция в Божията банка и то наистина е духовна жертва, която носи печалба в сметката на даващия. Бог се интересува от материалните ти нужди. Когато даваш на Бог, ти пожънваш несметни благословения от Бог. Библията казва: **"И заради вас ще смърря поглъщателя, та няма вече да поврежда рожбите на земята ви; И лозата ви на полето няма да хвърля плода си преждевременно, казва Господ на Силите. Всичките народи ще ви облажават, защото ще бъдете желателна земя, казва Господ на Силите"** (Малахия 3:11-12). Дай на Бога днес и Той ще изпълни обещанията Си в живота ти.

- 1. Какво научихме от днешното ни учение за това, как Бог очаква да управляваме ресурсите, за които ни е поставил да се грижим?**
- 2. Как ни съветва Библията в 2 Коринтяни 8:11-12 да определяме това, което да дадем на Бога?**
- 3. Кога Бог очаква да даваме на Него – след като сме се погрижили за нуждите си или преди това?**
- 4. Какъв урок научаваме от 1 Коринтяни 16:2 за това как да планираме по отношение на даването?**
- 5. Бог интересува ли се да ни благославя, когато ние даваме на Него (Малахия 3:10)?**
- 6. Спомени някои практични начини за даване, според успеха на работите си?**
- 7. Какви важни уроци научихме днес относно това как да даваме на практика?**

ВСЕКИДНЕВНО ЧЕТЕНЕ НА БИБЛИЯТА

	сутрин		вечер	
Понеделник	2 Коринтяни	12-13	Числа	17-18
Вторник	Галатяни	1-2	..	19-20
Сряда	..	3	..	21-22
Четвъртък	..	4	..	23-25
Петък	..	5	..	26
Събота	..	6	..	27-28
Неделя	Ефесяни	1	..	29-30

“Изследвайте писанията, понеже мислите, че в тях имате вечен живот, и те са, които свидетелствуват за Мене...” **Йоан 5:39**

“И беряните бяха по-благородни от солунците, защото приеха учението без всякакъв предразсъдък, и всеки ден изследваха писанията *да видят* дали това е вярно.” **Деяния на апостолите 17:11**

“Защото всичко, що е било от по-напред писано, писано е било за наша поука, та чрез твърдостта и утехата от писанията да имаме надежда.” **Римляни 15:4**

“Не за това ли се заблуждавате, понеже не знаете писанията нито Божията сила?”
Марк 12:24

“Тогавата им отвори ума, за да разберат писанията.” **Лука 24:45**
